

Sborník literárních a výtvarných prací

žáků Základní školy Jakuba Jana Ryby Rožmitál pod Třemšínem
k 45. výročí otevření nových budov školy

Rožmitál pod Třemšínem
květen 2009

Obsah:

Proč musí být škola – M. Zvelebil, J. Blažek, M. Coufal, K. Loučková	2
Příběhy na téma „vyjmenovaná slova“ – J. Rezníček	3
Domácí mazlíček – L. Trčková, Š. Štěrbová	
Psi – K. Floriánová	4
Kočka naší babičky – T. Matějková	
Kotátko – T. Brettl, B. Stupková	
Lev – M. Mixa	5
Moje maminka – K. Floriánová	6
Báseň o mamince, báseň Jaro – Š. Husáková	
Pipi dlouhá punčocha – S. Zlatohlávková	7
Harry Potter a Princ dvojí krve – T. Havlena	8
Báseň Ježek – P. Kubíková	
Vodník Hejhula – J. Pazderník	9
Pavouk – J. Neubauer	
Ranní vstávání – K. Malá	10
Podzimní sonáta – M. Rajičová	11
Sníh – M. Janoušková	12
Štědrý večer – T. Trčková	13
Báseň Vánoční – K. Zábranská	14
Báseň Smutní sněhuláci – P. Kubíková	15
Prázdninové snění – M. Janoušková	16
Sedm pokladů světa – J. Zajíček	20
Můj brácha – M. Rajičová	22
Báseň Slza – E. Vaňková	23
Dokonalý svět – V. Jordanová	24
Tak už to na světě chodí ... – J. Zajíček	28
Živor není Fair play aneb jak na to i vlk přišel – J. Zajíček	29
O Akitu inu, vzácných bonsajích a třech mniších – J. Zajíček	30
Proč? – M. Janoušková	32
Jeden příběh z mysli oběti šikany – J. Zajíček	33
O Památníku Vojna – L. Voříšková	34
Báseň Zima – M. Janoušková	
Báseň Lásky a války – J. Zajíček	35
Báseň Konec – J. Zajíček	36
Báseň Válka, báseň Dál ... – M. Janoušková	37
Nikdo nemá právo druhého zraňovat, mučit nebo zabíjet – M. Rajičová	38
Báseň Ticho – M. Janoušková	40

Literární příspěvky jsou ilustrovány pracemi z výtvarné výchovy, informatiky a časopisu Školáček od školního roku 2005/2006.

Proč musí být škola

Škola musí být,
protože jinak bychom neměli vzdělání.

Kdybychom neměli vzdělání,
měli bychom horší práci.

Kdybychom měli horší práci,
neměli bychom peníze.

Kdybychom neměli peníze,
neměli bychom kde bydlet.

Kdybychom neměli kde bydlet,
skončili bychom na ulici.

!A proto musí být škola!

**Miloš Zvelebil, Josef Blažek
Matěj Coufal - 7. B (2008/9)**

Proč musí být škola

Slunce vychází, když slyším její hlas:
Vstávej, škola začíná!

Mami, nech mne spát,
do osmi zbývá minut 160.
Já minutku ještě sním,
když slyším ten přísný hlas:
Vstávej, obleč se,
ostatní budou už na cestě.

Já znuďně se oblékám,
když dostávám spásný plán.
Proč musím do toho blázince chodit?
Proč se v něm musím celý den nudit?

Protože, můj malý broučku,
abys věděl, kolik ve skříni máš kloboučků.
Aby tě neošidili v obchodu.
Abys věděl, kolik kdo bude mít bonbónů.
Abys věděl, co kdy budeš mít na práci,
abys uměl si užít legraci.
Proto školy musí být!

Škoda. Špatný plán sice nevyšel,
ale byl jsem o věci poučen.
Můj nenávidný názor byl narušen.
Změna názoru se ve mne koná,
už není hrozná, ale zlatá škola.

Kamila Loučková 7.B - 2008/9

Martina Petráňová 9. A - 2007/8 (Malování na PC)

Příběhy na téma „vyjmenovaná slova“

Ahoj, jmenuji se Kuba a **bydlím** v **Přibyslavi**. Máme chatu v **Bydžově**. Na Velikonoce dodržujeme **obyčeje**. S klukama chodím občas ke **kobylám**. Když uvidíme u ohradníku **býka** a máme něco červeného, tak ho provokujeme. **Býk** je **bystrý** a rozběhne se k nám.

Když se doma nudím, tak jdu do svého **příbytku** a hraju si s **plyšovým** medvědem. Mám tam rozvrzaný a starý **nábytek**.

S maminkou chodíme na **byliny**. V lese jsme uviděli jelena. Řekl jsem mamince, že je **býložravec**. Cestou jsme zahlédli **dobytek**.

Na úřadě jsme se zeptali, kolik má **Přibyslav obyvatel**. **Obyvatel** v **Přibyslavi** je 5 998. Ještě jsme jeli do **Hrabyně**, a když jsme se vrátili, maminka mi řekla, že můj **příbytek** se mi zbořil.

Jakub Řezníček 3. B – 2008/9

Lenka Kůrková 7. A - 2005/6 (Malování na PC)

Domácí mazlíček

Máme doma mazlíčka,
má běloučká líčka..
Skáče, běhá vesele.
když ráno vstává z postele.

Má moc rád léto,
v zimě v závějích skáče.
Flikoušek náš je to,
když se koupe, pláče.

Někdy se tulí
jindy štěká,
když zasáhnu ho koulí,
tak sní třeba šneka.
Pamlsky má nejvíc rád,
je to velký kamarád.

Lucie Trčková a Štěpánka Štěrbová 5.B - 2008/9

Psi

Moje nejoblíbenější zvíře je pes. Jmenuje se Filip. Jí všechno, co mu chutná. Rád spí a hraje si. Je mu rok a půl. Barvu srsti má zlatočernohnědou. Je malý, protože je to jorkšírský teriér.

Líbí se mi, protože je hebký a hodný. Kamarádí se všemi pejsky. Nejvíc s Gerouškem. Gerry je náš druhý pes. Jsou mu tři roky. Je černý. Je to lovecký pes. Rádi se honí a zlobí. Gerry je jezevčík. Mám ho ráda, protože je šikovný. Mám je oba moc ráda.

Karolína Floriánová 3. B - 2008/9

Veronika Sýkorová 7. A - 2007/8 (Malování na PC)

Kočka naší babičky

Naše kočka se jmenuje Mařenka. V srpnu jí budou 2 roky. Je černá, má zelené oči a je přítulná. Bydlí u babičky na půdě. Nejraději mlsá mléko, syrové maso, kitekat a ave kousky masa v omáčce.

Ráda se hřeje u kamen, chytá motýly a skáče po stromech. Mařenka nemá ráda, když je u babičky hodně lidí. Je to takový malý d'áblík.

Tereza Matějková, 3. B – 2008/9

Koťátko

Malé kotě, spalo v botě.
Ocásek huňatý, sahá mu na paty.
Mourované tělíčko,
velké modré očičko,
svítí na něj sluníčko.

Hodně věcí neumí,
k mamince se přitulí.
Táta kocour jídlo shání,
myšky před ním utíkají.
V pelíšku je s mámou rád
s tatínkem si může hrát.

Tomáš Brettl, Barbora Stupková 5. B - 2008/9

Marie Rolníková 7. B - 2007/8 (Malování na PC)

Lev

Moje nejoblíbenější zvíře je lev. Moc se mi líbí. Líbí se mi, jak loví. Je hezký. Moc bych ho chtěl mít doma, ale nemůžu, protože žije na poušti. Loví všechno, co spatří. Nejvíce antilopy. Je to král zvířat. Má velkou hřívu.

Miloš Mixa 3. B – 2008/9

Lenka Kůrková 9. A - 2007/8 (Malování na PC)

Moje maminka

Moje maminka je štíhlá a vysoká. Má zelené oči a krátké vlasy, které mají blondatohnědý odstín. Mé mamince je 38 let a stále vypadá krásně. Je hodná, ale někdy i přísná. Ráda si s někým povídá. Moje maminka dobře vaří. Má ráda, když je sama, a když chodí na procházky.

Karolína Floriánová 3. B - 2008/9

Báseň o mamince

Hodná, milá, hezounká,
je má sladká maminka!
Na tvář sluníčko jí svítí,
všude kolem roste kvítí.
Sovy kolem houkají,
ptáčky zlehka létají.
Taková je maminka,
hodná, milá, hezounká!

Jaro

Přišlo jaro, slunce svítí
a na louce roste kvítí.
Ráno ptáček krásně zpívá,
maminka se z okna dívá.
Usměje se maličko,
je to moje sluníčko.
Velikonoce jsou tady

Šárka Husáková 4. A - 2008/9

Veronika Jeníčková 7. B – 2007/8
(Malování ve Win)

a já letím do zahrady.
Tam si kvítky natrhám,
věneček z nich udělám.
Už se šepčí, už se smráká,
maminka mě domů láká.
Zpívat přestali i ptáci,
zítra mají zase práci.

Lucie Petráňová 6. B - 2007/8, 2. místo v mezinárodní soutěži Pod modrou oblohou (Malování na PC)

Pipi dlouhá punčocha – dopis autorce

Milá paní Lindgrenová,

jsem Vám moc vděčná, že jste napsala knihu „Pipi dlouhá punčocha“. Je to moje nejoblíbenější knížka. Rozesměje mě a pobaví.

Pipi je správná holka, stejně stará jako já. Je ztřeštěná, trochu drzá, ale má srdce na pravém místě. Hlavu má stále plnou nápadů. Pipi věří, že její maminka je anděl a tatínek král černošského kmene. Žije sama na okraji malého městečka ve vile Vilekule, a tak si může stále dělat, co chce. Vlastní opičku – pana Nilssona a koně Alfreda, kterého ustájila ve verandě. Pipi má zvláštní zvyky: spí s nohama na polštáři a s hlavou pod pokrývkou, nechodí do školy, ale závidí dětem prázdniny. Pipi je bohatá, ale jejím největším bohatstvím jsou dva nejvěrnější kamarádi Tomy a Anika. Pipi má obrovskou sílu, tak se neváhá poprat s vyhlášeným rváčem v okolí, cirkusákem Adolfem.

Pipi dlouhá punčocha je prostě knížka, která mě nikdy nezklame. Sáhnu po ní vždy, když mám špatnou náladu, protože mě zaručeně rozesměje. Pipi je copatá zrzka s bláznivými nápady, věrná kamarádka, která se ničeho nezalekne. Chtěla bych se mít stále tak skvěle jako ona !

Vaše Simča

Simona Zlatohlávková 4. A – 2008/9

Tereza Horychová 6. B – 2008/9

Harry Potter a Princ dvojí krve – dopis autorce

Vážená paní Rowlingová!

Před několika lety jsem viděl první díl zfilmované knihy Harry Potter a Kámen mudrců. Další natočené díly jsem přímo hltal. Viděl jsem všechny, až na šestý díl. Tyto díly byly pro mne nezapomenutelným zážitkem. Půjčil jsem si od bratra šesté pokračování v knižní podobě.

Jaké bylo mé překvapení, když jsem hned po několika stránkách zjistil, že kniha je mnohem krásnější, napínavější a vzrušující. Během čtení ztrácím pojem o času a nechávám se úplně pohltit dějem.

Každý den se těším na večer, až se znovu ocitnu v jiném světě. Z tohoto světa mne vytrhne až maminka s výtkou, že už je čas jít spát. Moc se těším na další pokračování !

Váš věrný čtenář Tomáš Havlena

Tomáš Havlena 4. A – 2008/9

Oba dopisy byly zaslány do soutěže Za tuto knihu Vám patří velký dík...

Julie Sýkorová 6.A 2006/7, 4. místo v mezinár. výtvarné soutěži Pod modrou oblohou (Malování na PC)

Ježek

Potkala jsem ježka v trávě,
na bodlínkách nesl právě
pár červených jablíček.

Do pelíšku spěchá s nima
a až přijde paní zima,
zamkne si je na klíček.

Ježeček pak brzo zjistí
v peřince z pestrého listí,
jak sladce se v ní spinká,

až Meluzína projde kolem
s mrazíkem za jedním stolem
na rampouchy zacinká.

P. Kubíková 6.A - 2008/9

Vodník Hejhula (pokus o moderní pohádku)

„Maminko, a jak vypadá opravdický svět?“ „Neptej se a počítej, kolik dušiček jsme utopili za poslední měsíc,“ řekla stará vodnice. „A proč je mám počítat, vždyť je to jedno.“ „No, to tedy není, ty to bereš jednoduše, ale já s tatínkem musím platit daně a nájem!“ „A komu?“ „No přece panu králi.“ „A co jsou to daně a co je to nájem?“ zeptal se malý vodník Hejhula. „Neptej se jako hlupák a zjisti si to na internetu!“ „A co je to internet?“ „No to je no... taková divná věc.“ „A kde to najdu?“ „No přece ve světě lidí.“ A co je to ty lidové?“ „Když tak lidí. No, to jsou takové nestvůry s pěti prsty.“ „A jak se tam dostanu?“ „No přeci dveřmi ve sklepě!“ „A mami, můžu tam?“ „Samozřejmě že můžeš, ale jenom na 48 hodin. Kdybys ses nevrátil, tak bys tam musel zůstat.“ „Tak dobře maminko, já se tam vydám zítra.“ „Tak jo, ale teď už dobrou noc.“ „Dobrou...“ Hejhula zašel za roh a řekl: „To bych nemohl být já, abych tam nešel hned teď.“

Tak se Hejhula vydal do světa lidí. Cesta byla namáhavá, zvláště když musel prolézat kanálem. Ale nakonec se tam přece jenom dostal. Když vylezl z kanálu, potkal nějakého divného pána, který smrděl víc než starý sumec. Hejhula se nedivil tomu, že se mu všichni lidé vyhýbali. A tak začal toho pána sledovat. Hejhulovi bylo divné, proč se hrabe v té plechové kulaté bedně. V domě vedle něho bylo v okně akvárium s rybičkami. Hejhula k nim přišel a zeptal se jich, co je ten pán zač. „Lidi tomu říkají bezdomovec.“ „Aha hm... Tak nic, nazdar.“

Hejhula se pořád ptal všech lidí, kde najde internetu. Všichni si klepali na čelo. Najednou uviděl budovu a na ní bylo napsáno: INTERNET ZDARMA A RYCHLE. Hejhula tam hned zašel a řekl, že chce toho internetu. Řekli mu, jestli ho chce jenom na chvíli, ať si zajde do informačního centra. Když tam Hejhula došel, vztekle zařval: „Já chci internetu a opovažte se mě poslat někam jinam!“ Paní za pultem byla tak vyděšená, že ho pustila na internet zadarmo. Když Hejhula zasedl ke stolu, zmáčkl tlačítko a najednou se mu otevřel Seznam.cz. On tam napsal nájem a daně. Ale to by nebyla postava z pohádky, aby to napsal dobře. A tak se mu na obrazovce objevily nejnovější zprávy. Mezi jinými tam byla zpráva, že nějaký rybář chytil největšího kapra na světě. To Hejhulu rozčílilo tak, že počítač zkopal do hranatý koule a poslal ho rovnou zatačkou. Samozřejmě že Hejhulu odvedli policajti a nikdy se už nevrátil domů...

Jakub Pazderník 6. A – 2007/8

Pavouk

Každá průměrná česká rodina si doma pěstuje větší nebo menší počet pavouků. Mezi naše miláčky patří křížáci, pokoutníci domácí a jiné potvůrky. Důvody jsou různé. Někdo je má pro štěstí. Někdo proto, že se jich štítí, a tak se jim vyhýbá. Jiní, protože se jim líbí.

My jsme si pořídili sklípkanu. Je sice trošku větší než běžní pavouci, ale je alespoň lépe vidět. Upravili jsme mu terárium, aby se mu u nás líbilo. Pavouček byl spokojený.

Jednoho dne se rozhodl, že s rodinou je nutné navazovat kontakt, a tak si díky naší nepozornosti odsunul krycí sklo z terária. Nejprve vystrčil jednu chlupatou nohu. Chvilí počkal. Když viděl, že se nic neděje, začal se soukat ven. Že nám drobeček chybí, jsme zjistili až když se procházel po CD. Asi si vybíral svůj hudební styl. Moje sestra, místo aby ho chytila, začala bůhví proč ječet jako tur. S pavoukem to ale nic moc neudělalo. Než jsme stihli všichni doběhnout do obýváku, odmítl na nás čekat. Zmizel. Prvních čtrnáct dní spala sestra s hlavou pod peřinou. Jak dny ubíhaly, smířila se s tím, že se pavouk dostane i pod peřinu. Život se vrátil do normálních kolejí.

Uplynuly dva měsíce a sestra si šla do skříně pro osušku. Otevře skříň a ztuhne. Vytřeštila oči a zůstala jako sfinga. Na osuškách si trůní náš pavouček. Poponesli jsme sestru a začali lovit. Pavouk na nic nečekal a úžasnou rychlostí zmizel za skříň. Protože to nebyl žádný hlupák, usadil se v rohu, kam jsme na něj nedosáhli. Do boje nastoupila věda a technika. Spray na hmyz nezabral. Seděl dál v rohu bílý, ale živý. Zkoušeli jsme na něj všelijaké šťourací technologie, ale nic. Na rodinné poradě jsme konstatovali, že další dny s pavoukem na svobodě nepřicházejí v úvahu, a přešli jsme na plán „B“. Likvidace. Bráška donesl jedinou střílnou zbraň v bytě – vzduchovku. Do hrobového ticha se ozvalo: „Prásk!“ Bráška na první pokus trefil. Vzali jsme si na pomoc vysavač a našeho pavoučka jsme vyluxovali. V nejbližší době se nechystáme pořídit si dalšího nohatého mazlíčka. Čím to je? Pavouk se latinsky jmenoval lasiodora parahibana.

Jakub Neubauer 7. A - 2008/9

Ranní vstávání

Ranní vstávání je asi největší problém každého z nás. A ten, kdo říká, že ne, tak bezpochyby lže. Já se za to nestydím a říkám to otevřeně: „Nenávidím ranní vstávání!“

Jelikož jsem člověk spící hlubokým spánkem, probouzí mě výhradně střela z kanonu. Nebojte se, nemám doma žádné dělo, vždyť na něj nemám ani zbrojní pas. Zkuste si představit situaci, kde náhradou za ten zmíněný kanon jsou tři po sobě zvonící budíky. Omyl, teď už pouze dva. Ten třetí mi dal zrovna včera výpověď. Škoda, zvonil z nich nejkratší dobu.

No a když už se mi po deseti minutách otravného zvonění podaří vzbudit, mám celé ráno zkažené. Vypotácím se z postele nevidomá jako Esmeralda a automaticky zaměřím do koupelny. Na této cestě je ovšem spousta nástrah. Tak například můžete jako já zakopnout o školní aktovku, kterou jsem si večer postavila doprostřed pokoje, abych na ni náhodou nezapomněla. Nebo se také mohu přepočítat a místo do koupelny vlez do skříně, kde mě uzemní příliš nízká polička, se kterou jsem samozřejmě nepočítala. Takže během této cesty mám ukopnutý palec na pravé noze a obrovskou bouli na hlavě. Po příchodu do koupelny mě může dorazit fakt, že když jsem si chrstla ledovou vodu na obličej, nemůžu nikde nahmatat ručník, který tam stejně není. Proto nakonec musím jít pro nový, shodou okolností do té skříně, do které jsem před chvílí vlezla.

Konečně se úplně probuzená s hrůzou na sebe podívám do zrcadla a usilovně

přemýšlím, kde se tam vzalo to strašidlo, které stojí naproti mně. Při pohledu na hodinky posléze zjišťuji, že mám přesně pět minut, abych vypadla z baráku, neboť přesně za deset minut mi jede poslední autobus. No a jestli se vám také stane, že vpadnete na poslední chvíli do autobusu, sednete si na zadní sedačku, usnete a vzbudíte se tam, kde jste se vzbudit nechtěli.....nezoufejte. To už se mi stalo několikrát.....

Julie Sýkorová 8. A - 2008/9 (Malování na PC)

Klára Malá 7. B – 2008/9

Podzimní sonáta

„Mami, bojím se smrti.“ – „Ale co to povídáš, Michaeli. Ty se ještě nemusíš ničeho bát. Máš hodně času, budeš tady ještě dlouho.“ Vzpomínám si, jak mi to maminka říkala na jaře. Byl jsem malý zelený list. „Ale teď nastává podzim. Každý den vidím, jak nás někdo z naší rodiny opouští, vítr ho unáší, potom padá a usychá.“ – „Nevím, co bych ti měla říct. Každého to čeká. Musíš být silný! Hlavně se zkus co nejdéle držet svého domova, svého stromu. Musíš umět s větrem bojovat! Nesmíš se nechat snadno porazit! Je to tvůj největší zápas!“

Koukám na děti, jak kolem mě procházejí a sbírají spadané, překrásně zbarvené listí. Je až neuvěřitelné vědět, že žádný z listů není stejný jako já. Každý list je jiný. Přitom je jich na světě tolik! Jan Neruda ve své sbírce básní uvedl: Jaro = mládí, Léto = dospělost, Podzim = stáří, Zima = smrt. Docela s ním souhlasím. Když se tak rozhlížím po okolní přírodě, podzim je jako starý, moudrý pán. Rozdává své vzpomínky přírodě, ohlíží se za minulostí a přemýšlí: „Byl jsem vůbec mlád?“

Najednou uvidím malou holčičku, jak jde se svým tatínkem sbírat spadané kaštiny a listí. Chvilí ji pozoruji. Myslím, že jí může být tak devět let. Najednou se holčička někam dlouze zadívá. Podívá se na jeden veliký spadlý list. Chvilí ho jen tak pozoruje ... Potom se zeptá: „Tati, a co by se stalo, kdybych se nenarodila? Kde bych byla?“ Bylo očividné, jak tatínka její otázka zaskočila. Popravdě řečeno, ani já jsem nečekal takovouhle otázku, i když jsem už viděl hodně dětí s velice podivnými otázkami... Už si nepamatuji, co jí na to tatínek odpověděl, ale tato otázka mě velice zaujala. Následující dny jsem nemohl tu malou holčičku a její otázku dostat z hlavy. Co by bylo, kdybych se narodil v lidské kůži? Kým bych byl? Bylo by to lepší? Nemám moc rád otázky, na které neznám odpověď. Ale když už jí jednou uslyším, nemůžu se jí zbavit. Zkusil jsem si vymyslet svůj vlastní příběh o sobě, kdybych se narodil jinak. Bylo to velice těžké. Bylo jich hodně, ale nebudu vám vyprávět, jak ze mě byla blecha žijící na medoedu kapském v Africe, protože to by vás asi moc nezajímalo...

V dále slyším tichou hudbu. Přijde mi, že je ode mě dost vzdálená. Hudba se pomalu přibližuje, už zřetelně slyším hrát housle. Ta hudba mě celého omámila. Je tak čistá. Čistá jako nezkažené novorozeně, úplně bez hříchu. Jako by ji hrál anděl... Už ji slyším zcela zřetelně a vidím muzikanta, který mě svou hudbou tak omámil... Je to Michael. Je vidět, jak vydechuje do chladného podzimního rána teplý vzduch. Prsty na ruce má úplně červené, ale přesto všechno vypadá tak šťastný! Je opravdu velmi chladno. On není žebrák, je to muzikant. Nejde mu o peníze. Jdu k němu blíž. Dlouho si ho prohlížím. „Co si přitom představuješ, když hraješ?“ – „Cestuji. Právě jsem byl v zemi, kde existovala jen jedna jediná rostlina. Někdo z obyvatel upozornil, že už nevypadá jako dřív. Není tak velkolepá a krásná. Lidé se o ni začali starat, každý pomohl, jak mohl a čím mohl. Za několik let z té rostlinky vyrostl velkolepý strom...“

On cestoval, v jeho očích jste mohli poznat, že tady není s námi. Neslyšel zvuky rušných automobilů, tramvají, ani hlasy zmatených lidí. Slyšel jenom sebe a svou hudbu...

Slyším ji pořád, ale už dávno nejsem u svého stromu, letím a vítr mě unáší pořád dál. Cítím se najednou tak volný... Vítr pomalu odchází a já dopadám na zem. Najednou mě ale někdo chytá. Co se to děje? Že by opět vítr? Je to krásná malá holčička. „Tati, slyšíš tu hudbu?“

**Máša Rajičová 9.B
2008/9**

Martina Janoušková

Sníh

Běží závějí sněhu, kde jsou sem tam vidět stopy lesních zvířat... Vybírá si místa plná čerstvého sněhu, sněhu, po kterém ještě nikdo předtím neběžel... Je to skvělý pocit... Zanechává za sebou špinavé otisky svých bot a stále se šťastně ohlíží... Je první, kdo tu byl... Miluje sníh...

Šťastně doběhne na začátek jejich čtvrtě... Už tam se pro jistotu znovu zavrtá do šály, aby jí doma nevynadali, že lítá venku jen tak nalahko... Nemůže odolat - vyhne se vyšlapané cestičce vedoucí jejich ulicí a místo toho jde trávou, která je nyní také celá pokryta bílou pokrývkou... Jde přímo tou krásou... Vážně miluje sníh...

"Proč jdeš po čistém sněhu?", najednou někdo zašeptá přímo za ní. Vyleká se a prudce se otočí, až z ní šála znovu spadne... Prohlédne si nově příchozího... Kluk přibližně o rok nebo dva starší než je ona... Pomalu se sehne pro šálu, ale on je rychlejší a podá jí ji... "Tak proč jdeš po té čisté nádheře?"... "Protože miluju čerstvý sníh!" rychle odpoví neznámému... "Miluješ ho... A proto po něm šlapeš... Aha..." Kluk pokývne hlavou, otočí se a vydá se na opačnou stranu ulice, než kam míří ona.

"Počkej!" zavolá za ním automaticky... Ani neví proč... Snad proto, že se cítí tak provinile, jako by byla přistižena při činu? Kluk se zastaví, ale neotočí se. Nejspíš čeká, co řekne... Ale co řekne? Co chtěla říct? Čím se chtěla obhájit?

Je léto... Obloha je čistě modrá, a ona se s NÍM vede za ruku po louce plné rozkvetlých květin. Po louce sousedící s lesem... Po louce, po které se v zimě prohánějí skoro jako jediná lesní zvířata a zanechávají tu své stopy...

Jsou šťastní, je jim to oběma vidět na očích... Ona se pustí jeho ruky, popoběhne a roztočí se uprostřed louky, s obličejem nastaveným hřejivým paprskům slunce... On z ní nespouští oči...

Když se dívka zastaví, sedne si do trávy a začne trhat pampelišky, ze kterých si postupně tvoří věneček... Jemu se najednou objeví v očích docela jiný výraz... Zezadu k ní dojde a pomalu, smutně zašeptá: "Miluješ květiny?" ... Dívka se zastaví... ..

Martina Janoušková 9.B - 2008/9

Lucie Voříšková

Štědrý večer

Byl krásný, bílý večer. Vločky sněhu lehce poletovaly v mírném vánku a na její bledé a promrzlé tváři stékala teplá, pálivá slza. Okolo ní chodila spousta lidí. Někteří se šli projít po vydatné večeři a zatímco se děti většinou s maminkami procházely, tatínkové doma chystali vánoční nadílku.

„Ahoj,“ přišla k ní malá hnědovlasá holčička zahalená do zimního oblečení od hlavy až k patě. „Ahoj,“ řekla promrzle i ona a stále se opírala o kostelní zeď. Seděla tam jen v roztrhaných kalhotách, chabém svetříku a plátěnkách. Malé děvčátko si začalo odmotávat šálu a podalo ji mladé dívce. „Na, ať nezmrzneš,“ řekla do ticha malá holčička a děvče natáhlo prosebně ruku. „Měla by sis ji nechat, nastydneš,“ namítla chabě. - „Ne je tvoje,“ odvětila malá a šálu jí ovázala okolo krku.

„Emičko, kde jsi?“ slyší volat ženský hlas. „Promiň, už musím jít. Maminka volá. Veselé Vánoce!“ řekne ještě malá Ema. „Veselé Vánoce“ špitne i mladá dívka a ještě více se zatočí do klubička, aby alespoň malinko udržela teplo. Zavře pevně oči a vidí čtyři krásné hořící adventní svíce. V rohu rozsvícený vánoční stromeček, v rádiu hrají koledy. Tatínek v koupelně zabíjí kapra a maminka dělá bramborový salát. Jak moc ráda vzpomíná na svoji milovanou rodinu. Dala by všechno, aby mohla s nimi opět být, opět vidět to krásné nadšení v očích své matky, když rozbaluje vánoční dárek od ní.

„Psssst!“ zasyčel někdo a vytáhl ji z krásného snění. „Ty jsi Patricie, vidíš?“ zašeptal hoch v jejím věku. Ona jen kývla hlavou na souhlas a hlasitě se rozkašlala. „Pojď,“ natáhl k ní ruku a ona se na něj se strachem podívala. Moc s ním chtěla jít, ale něco jí bránilo. Nevěděla co, ale cítila, že když půjde s ním, bude se mít dobře. „Neboj se. Chci ti pomoci,“ zašeptal do ticha. Patricie pevně chytla jeho ruku a pokoušela se vstát, ale zamotala se jí hlava a ona se do ní praštila o kostelní zeď, ze které se uvolnil kus omítky. „Jsi v pořádku?“ zeptal se mladík vyděšeně, trhem hlavy si z očí odhrnul ofinu a pohlédl na dívku krásnýma kočičíma očima. „Ano,“ odvětila tiše a znovu se pokoušela vstát. Šlo to těžce, protože její nohy byly už moc promrzlé a zdřevěnělé. Hoch ji pevně uchopil okolo ramen a dívka se k němu ještě více přivinula. Sníh se začal sypat hustěji. Schylovalo se k pořádné vánici, chlapec to poznal. Sundal si tedy svoji bundu a opatrně ji přehodil Patricii přes ramena. „Děkuji,“ hlesla tiše a znovu se k němu přivinula. Cítila se u něj v bezpečí. „Pojď,“ zašeptal a vedl ji na náměstí k rozsvícenému vánočnímu stromečku. Jak tak pomalu procházeli tmavými uličkami, viděli snad v každém okně vánoční ozdoby a uvnitř stromeček obsypaný dárky.

Vítr sílil a sníh je oba štípal do tváří. Hoch se snažil dívku ochránit, ale ona byla příliš slabá. Ten osudný týden strávený v zimě pod širým nebem se na ní podepsal. Byla vyčerpaná, hladová, o žizni ani nemluvě. Její tělo bylo promrzlé na kost. Dívka cítila, že už dál nemůže. Cítila přicházející mdloby. Chvilkami se jí zatmělo před očima. Chlapec si toho všiml a ještě pevněji ji přitiskl k sobě. Takhle si Štědrý večer asi opravdu nepředstavoval.

Dívka najednou omdlela a skácela se na promrzlou a zledovatělou zem. „Patricie!“ zvolal vyděšeně hoch, opatrně si k ní klekl a hladil ji po lících kostech. Dívka ho nevnímala, jen se lehce usmála. Z posledních sil jen vydechla: „Mami...“ a její úsměv zmizel. Slza, která se kutálela po chlapcově tváři se roztříštila na miliony dalších kapiček o její rty. On vyndal z kapsy malý červený dáreček s zelenou pentlí. „Veselé Vánoce...“ políbil ji na čelo. Nedýchala, ale to on moc dobře věděl. Sice ho to uvnitř bolelo a svíralo, ale byl si jist, že je šťastná...byla totiž u své milované rodiny...

Tereza Trčková 9. A – 2008/9

Vánoční...

Pod nohama sníh nám praská,
vločka tančí ve sněhu.
V našich srdcích klid a láska,
schovají se za něhu.

Zhmotňují se dětská přání,
kreslí úsměv na tváři.
Chodí dárky, věnování,
hvězda ve tmě zazáří.

Na zmrzlou zem padá vločka,
stopy zvířat v lese...
Vánoci se jistě dočká,
ten, kdo radost nese.

Děti staví sněhuláky,
koulují se před školou.
Každý jistě čeká dárky,
kluci chodí s koledou.

Andělíček nebem letí
v chladné tiché noci...
Hledají ho všechny děti,
přijde o půlnoci...

Klára Zábranská 7. A - 2008/9

Aneta Brňáková 7. A - 2005/6 (Malování na PC)

Smutní sněhuláci

Hádají se sněhuláci,
kdo s kým si dal větší práci
mezi kopci na stráni,
kde vítr vločky prohání.

Jeden prý má místo nosu
okousanou mrkvičku,
druhý smutně prohlíží si
potrhanou šálíčku.

Jiný klobouk chtělo by to,
také nové knoflíčky,
roní bílé pajduláci
malé zmrzlé slzičky.

Jako první přiběhla k nim
sousedovic Anička,
chytá slzy do svých dlaní,
plní jejich přáníčka.

Už se nepřou sněhuláci,
hrdě stojí na stráni
v bílém sněhu mezi kopci,
kde vítr vločky prohání.

Pavčina Kubíková 6.A - 2008/9

Kateřina Danielová 7. A - 2005/6 (Malování na PC)

Prázdninové snění

JÓÓÓ ! Konečně! Asi víte, co se stalo tak úžasného. Ne? No jsou přece prázdniny ! To vám taky mohlo dojít, když je 1.července ! Ach ta logika...(Promiňte, to neměla být urážka). Jako všechny děti jsem se ohromně těšila na prázdniny. To je snad jasný, ne? Ale nejdřív bych vám asi měla říci něco o sobě:

Jméno: Káťa
Věk: 12 let (skoro 13)
Sourozenci: BOŽE CHRANĚ !
Kluk: ? (co to je) ?

Nechápu, co všechny holky od nás ze třídy na těch klukách mají. Jsou dobří ve fotbale. Ale to já taky. Ba dokonce i lepší. Kdejaký mi to pořádně závidí. Ale zase si nemyslete, že by o mne kluci neměli zájem! To by měli, ale ať si trhnou, já na ně kašlu. Ale proč se zatěžovat v nejkrásnější dobu roku takovýma blbostma? Pojďme si ty prázdniny jak se patří užít !!!

Možná jste si toho už všimli - já nejsem jen tak nějaká holka. Holka? Já bych řekla, že jsem spíše kluk. Miluju fotbal, floorball a jiné kolektivní hry, mám vlasy ostříhané nakrátko a neznám žádnou věc jménem sukně nebo bože chraň šaty! Nesnáším nakupování, módu a podobné holčičí věci. To jsem prostě já.

Nesnáším holčičí věci, ty klidně sežerte si.	Nechte mi moji hokejku! Já nechci žádnou kabelku!	Nechte si ty blbosti, dělej mi jen starosti.
Nesnáším nakupování, a kluků okukování.	Na hřišti mi je nej, no tak už se usmívej !	Všichni mi to nutí, je to až k zblbnutí.

Nechte mě už být!
Já chci v klidu žít !

Tohle mne někdy popadá. To je snad jediná neklučičí činnost, kterou provozuji. Jinak jsem v poho. Zítra jedu s klukama do vedlejší vesnice k rybníku, ten u nás se hrozně znečistil. Je to takový opuštěný rybník za vesnicí. Ještě jsme tam nikdy nebyli.

2. července - Kořečovice: V malé vsi Kořečovice dnes málem utonula dvanáctiletá dívka. Jak jsme se dozvěděli od jejích kamarádů, kteří ji zachránili, u tohoto rybníka byli poprvé a dívka se nerozvážně vrhla do vody, kterou neznala. Bohužel pod mělkou vodou byl ostrý kámen, do kterého dívka narazila hlavou. Má těžké zranění. Převezli ji do příbramské nemocnice, kde se o ni starají, dokud se neprobere z umělého spánku, což se asi tak rychle nestane. I přesto jí přejeme hodně síly, aby se co nejdříve uzdravila!

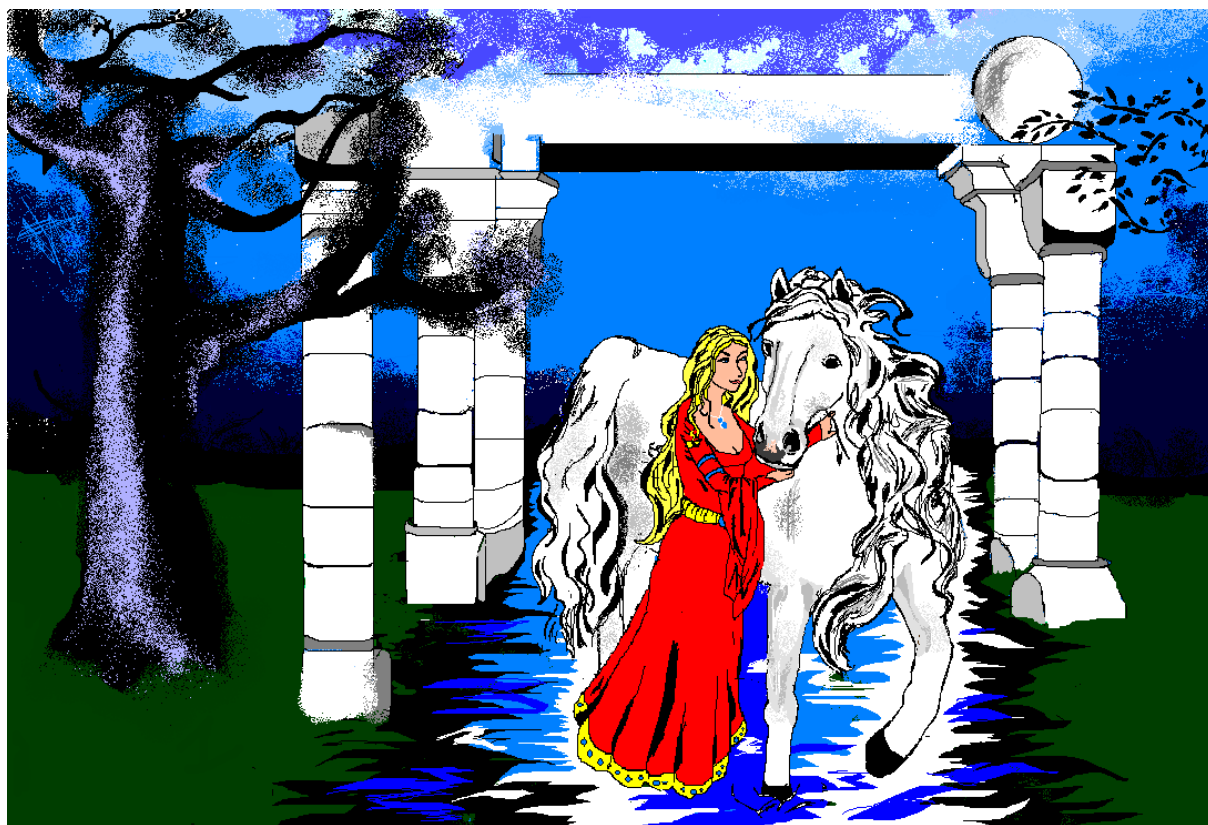
Co? Kde? Kde to k sakru jsem? Proboha! Kdo mě do tohohle navlík? Vždyť mám na sobě šaty! Šaty a s volánkami! To je vrchol! Zuřivě se to ze sebe snažím strhnout, ale pevně drží. Někdo je totiž pořádně utáhl. Co? Proč mám na sobě korzet? Vždyť sotva dýchám! „Haló! Je tu někdo? Kde jsou všichni!“ „Právě jsem si šla postavit vodu na čaj. Dáte si také? Jsem velice ráda, že už jste se probírala. Velice mne to potěšilo.“ „Můžeš mi, prosím tě, vysvětlit, kde to jsem? A proč mám na sobě sakra tyhle pitomý šaty?“ „Oh! Vám se nelíbí? To jsou ale mé nejlepší!

Snažila jsem se Vám vybrati ty nejlepší !“ „No tak to promiň, ale tohle fakt není můj styl. Nějaký džíny nemáš? A triko?“ „Džíny? Co to je? Triko? To přece dívky nenosí! Leda tak halenku! Chcete nějakou půjčit? Mám jednu krásnou s volánky! Hned Vám ji přinesu! Počkejte chvíli prosím!“ „Ne! Stůj! Mně... mně vlastně raději vyhovují ty šaty. Ale díky.“ „Dí... co? Asi jsem Vám špatně rozuměla.“ „To je fuk, sorry.“ „Sorry? Jakým jazykem to mluvíte prosím?“ „To neřeš. Vykašli se na to. A můžu se zeptat, kde to vlastně jsem?

V nějaký zaostalý zemi? V Africe?“ „Co? My, a zaostali? My jsme právě naopak nejvyspělejší z celého světa. Z Evropy.“ „Ty si opravdu myslíš, že celý svět je Evropa? A co druhá polokoule? Amerika!“ „Ale vždyť Země je placatá! Tak jak to může být polokoule?“ Vzdávám to. To nemá cenu. Stejně to nepochopí. Ale pořád nevím, jak jsem se sem dostala. A kde jsem. „Jsi ve slovanském státě, na hradu Pernštejnu!“ „Pernštejnu? Tak to to mám domů jen kousek! Hned se tam vydám. „Sorry, teda promiň, ale já už musím jít. Čau.“ „Jít, kam? Vždyť jste se sotva probudila po úrazu hlavy!“ „Co má zas znamenat tohle?“ už vůbec ničemu nerozumím. „Můžeš mi prosím vysvětlit, jak jsem se sem vůbec dostala?“ „Ale samozřejmě!“

„Jednou jsem si vyšla se svým drahocenným otcem na lov, jako každé úterý, vtom slyším ránu. Ale nějakou jinou. Ne jako z pušky, ale jako šplouchnutí a náraz. Okamžitě jsem běžela tím směrem a tam v trávě jste ležela Vy. Vůbec jsem nevěděla, co mohlo způsobit to šplouchnutí. Zavolala jsem otce a ten Vás na koni odvezl až sem. Tady Vás ošetřujeme už asi měsíc.“

Tak to je hustý. Vůbec nevím, co jsem dělala před tím úrazem. Mám na ni (tu holku, co se mi zatím nepředstavila) jednu otázku, ale bojím se ji vyslovit. Bojím se, že bych mohla mít pravdu. Ale v tom případě se domů jen tak nevrátím. Konečně jsem se odhodlala a zeptala se: „Prosím tě, možná to bude znít hloupě, ale v jakém století jsem?“ „No přece v 14.“ Omdlela jsem.

Lenka Kůrková 9. A - 2007/8 (Malování na PC)

„Prosím Vás, probudte se!“ Ach. Co? Kde? Proč? Ach. 14. století. Je mi špatně. „Kde je koupelna?“ „Kde je CO?“

Když jsem se probudila, zjistila jsem, že jsem znovu omdlela. Normálně nejsem taková padavka, ale tohle je fakt moc. To by bylo i pro Arnolda Schwarzenegra moc. Co budu dělat? Ne. Tohle nemůže být pravda. Někde je tu určitě skrytá kamera. „HAHA! Moc vtipné! No tak už vylezte! Přiznávám, nachytali jste mě!“ Chodím a mávám všemožně rukama. Ta cizí holka na mě ovšem kouká jako na blázna. „Mohu se Vás zeptat, co to provádíte?“ zeptala se zvědavě. „OK! hraješ to dobře, ale už toho nech! Prokoukla jsem vás!“ „Otče! Mohl byste

mi prosím pomoci?“ a pak si už nic nepamatuji. Snad jen, že přišel její otec, něco udělal a najednou jsem spala.

Právě jsem se probudila, ovšem pořád dělám, že spím. Už jsem se rozhodla. Uteču a poběžím domů. Řeknu to mámě a ta zavolá na policii nebo raději hned do blázince. Tak jo. Sbalím si své saky paky a jdu. Ovšem nejdříve si trochu upravím šaty. Pár rozparků a hned se v tom líp chodí. Tak. Až řeknu teď, poběžím. 3..2..1.. TEĎ !!!

Konečně jsem vypadla. Ale je to snad ještě horší. Tam jsem alespoň měla co jíst. Tady bloumám nekonečným lesem, ani jeden ovocný strom a ani noha (samozřejmě i s živým člověkem, nejsem žádný lidožrout). Jsem zoufalá. Co to? Dusot koní? Odkud? Ale je to tak krásný zvuk...ale odkud se ozývá! Bojím se!

Ach. Ach. Ach. Počkej Kát'o! Nejsi mrně! Takhle vyvádím jen kvůli princovi, tak krásnému, s krásnou postavou, úsměvem - snad božským? Kát'o! Tak se sakra prober! Zachovej klidnou hlavu! Je to jenom kluk! Jenom obyčejnej kluk jako ostatní! To jsou přece idioti! Tak co ti je? Podíval se na mě. V tu chvíli jako bych roztála. Hřeje mě u srdce, hlad je pryč. „Zdravím Vás milá dívko, co tu tak sama pohledáváte?“ „No, to víš, tedy sorry víte. Utekla jsem.“ „A co Vás donutilo utéci? Problémy?“ „No, i tak se to dá říci.“ „Ale když už jsme se potkali, mohli bychom tuto chvíli prodloužit posezením v trávě, pojetím nějakého zákusku a příjemným rozhovorem s krásnou dívkou.“ „A kde byste ji teď tak hledal.“ „Ale já se na ni právě koukám. Jste to nejkrásnější stvoření na světě.“ Ach. Červenám se jako rajče. Cítím to. „Ano, zajdeme si na piknik.“

Je to takové divné,
nějaké nové cítění.
Není to popsateľné,
změnilo se mi myšlení.

Tenhle kluk mi nevadí
ba právě naopak.
Tohle chování mi nesedí,
chci vzlétnout jako pták.

Letím ke hvězdám,
tmu na sebe roluji.
Co myslet o tom si mám,
Já. Já ho asi miluji.

Opovažte se mít o mně keci !
Nechte si je pro sebe přeci !

Když se stmívalo, odešel. A já najednou zůstala sama. Ne, že by mě tam nechal. Řekla jsem mu, že bydlím hned za rohem. A on tomu uvěřil. Srdceryvně se se mnou rozloučil a slíbil, že zítra hned po ránu opět přijede. To doufám. Nikdy jsem nic tak překrásného nezažila. A přitom jsme vedle sebe jen rozpačitě seděli, i za to jsem ale bohu vděčná. Nejsem smutná, že odešel, jsem ráda, že se to vůbec stalo. A ještě jedna věc. Prozradil mi, jak se jmenuje. Jeho jméno je však naprosto obyčejné – Kamil. S tímto jménem na rtech usínám v mechu, v chladném lese, ale zima mi není ani trochu.

4.srpna – Kořečovice: Po dlouhodobém kómatu se konečně probudila mladá Kateřina. Všichni jí drželi palce a nakonec to také zvládla. O jejím úrazu jsme se zmiňovali 2.července. Během jejího spánku došlo k několika komplikacím, někdy se dokonce zdálo, že to už dál nezvládne, ale malá Kát'a je bojovnice a vydržela. Podle jejích slov si už příště dá pozor a to vřele doporučuje i ostatním. Při spánku nic necítila. Řekla, že jí bylo po celou dobu fajn. Gratulujeme rodičům a všem, co jí fandili a celou dobu podporovali.

Ach... co se stalo? Ach... Kamil. Kde je? A kde jsem vůbec já? To mě zase někam odvezla ta princezna? To snad ne. Ale tady je to jiné. Modernější. Počkat! Já jsem opět ve své době ! To jsem ráda. I když... Poprvé jsem se zamilovala a musí to dopadnout zrovna takhle. Já mám ale pech... „Jé, ty ses probudila? Hned zavolám sestru!“ Vtom přilítla nadšená sestra a hned za ní celé nemocniční oddělení. Všichni začali tleskat. Ale proč? To mě, nebo tomu klukovi, který je zavolal, ten s tím velice sympatickým hlasem. Nevidím na něj, protože mám

zafačovanou hlavu a nemohu s ní hýbat. Ale pořád nevím, co se mi stalo. „Mohl by mi prosím někdo vysvětlit, co se mi stalo, a proč tu vůbec jsem?!?“ zašeptala jsem tichým hlasem, protože hlasivky si už odvykly mluvit. Ale oni mě slyšeli. „No tys nám teda dala...“ a začal mi vyprávět můj příběh od té události u rybníka, přes všechny komplikace, až po mé probuzení. Tak už mi to je jasné.

Když primář od mé postele všechny odehnal (protože potřebuji klid, vypadám totiž vyčerpaně - kdo by nebyl po cestování časem), tak mi ještě urovnal polštář, abych mohla alespoň minimálně pohybovat hlavou. Konečně jsem mohla pohlédnout na toho kluka se sympatickým hlasem. Ach...

„Halo, sestro, rychle, ona zase omdlela, zavolejte doktora!“ Kolem mne se shluklo opět celé oddělení, každý mi měřil tlak, kontroloval zorničky, měřil teplotu. „Já... já už jsem v pořádku. Jen jsem se cítila slabá.“ „Kát'o, ty nám dáváš!“ prohodil primář, „sestro, každých deset minut ji kontrolujte, a ty, Kamile,“ a ukázal na sympatáka, „ji taky hlídej!“ Kát'o! Neomdli! Ted' ne! To snad není možné !

Ted' už jde jenom o to, zjistit, jestli se i stejně chová. Ale pochybuju. Začnu opatrně:

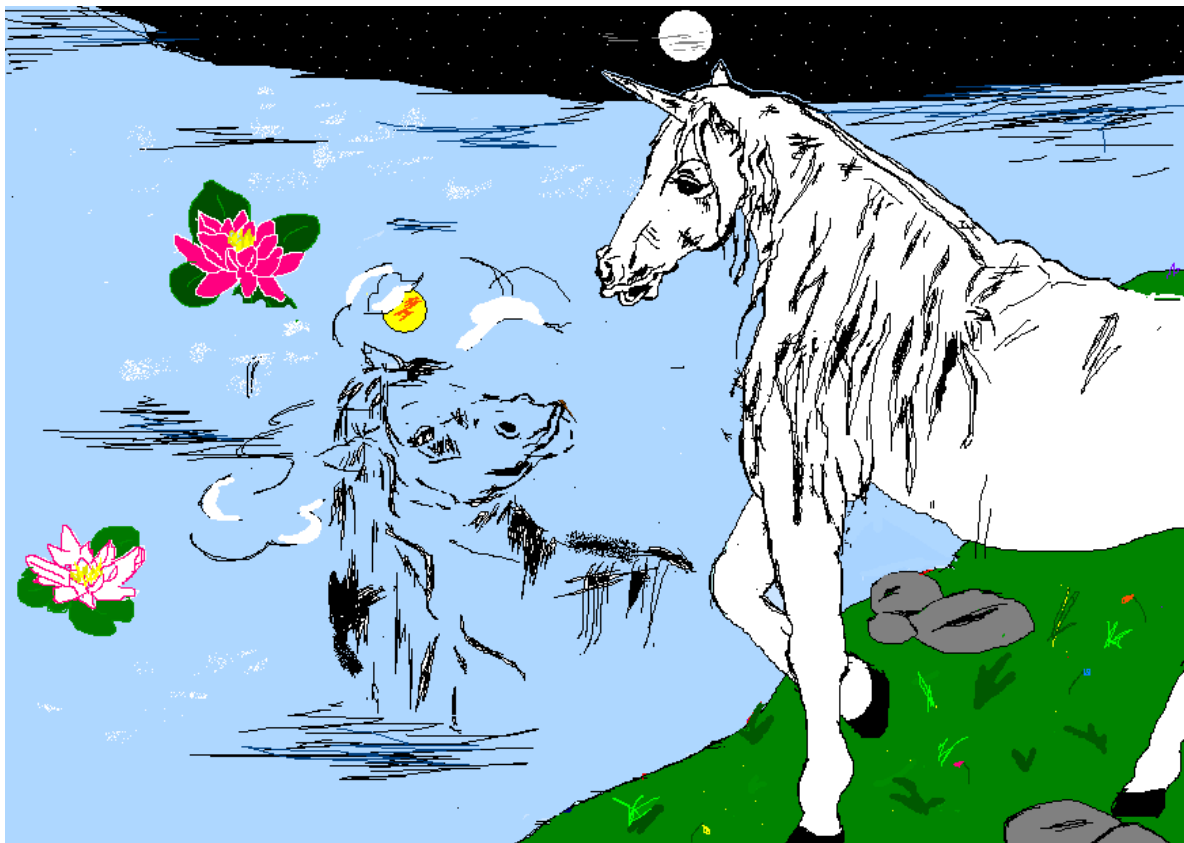
Jak je to jen možné?
Neumím to popsat.
Jeho jméno je totožné !
Pokusím se to vypsát.

Oči jeho jsou stejné jako stín,
je to můj princ, to já už vím.
Jeho pohyb každý jen já zřím!
Seznámit s ním se pokusím !

Ted' nebo nikdy, říkám si.
Snad zase neomdlím, snít s ním chci !

„Kamile, když jsi byl v narkóze, nezdálo se ti něco?“ „To si piš že jo, moje princezno, ale musíme o tom mluvit? Nemůžeme začít znovu? Bude to jen naše tajemství.“ „OK!“

Tento prázdninový příběh **Martiny Janouškové** ze 7. B (2006/7) byl zaslán do literární soutěže Ahoj prázdniny, v níž získal 2. místo.

Sedm pokladů světa

Jsou letní prázdniny. Krásné období, na které se každý těší. Já jako člověk zapálený pro vědu a prozkoumávání tajemných míst mám toto období velice rád. Mám totiž čas věnovat se svým oblíbeným zálibám: chemii a biologii. Nejraději mám svět hmyzu. Ten v přírodě rád vyhledávám a pozoruji. Docela se mi líbí i nerosty. Ty nejčastěji nacházím v potoce. Na své dobrodružné výpravy se pravidelně vydávám do nedalekého lesa. Právě jím totiž protéká „můj“ potok.

Jednoho krásného červencového rána jsem se vzbudil dříve než obvykle. No co, alespoň budu mít více času, pořádně si ještě v posteli utřídím své myšlenky a promyslím si program své dnešní výpravy do lesa. Času na vstávání je přece ještě dost...

Obleču se a na záda nasadím batoh, v kterém mám všechno své vybavení: lupu, zápisník, tužku, pár zkumavek, sklenici, foťák, pipetu s pinzetou a svůj vynález. Ten vám ale nehodlám popisovat, protože se jedná o velmi silnou zbraň. Jéje, málem bych nechal na stole pítí a sváču.

Cestu znám lépe než kdokoliv jiný. Na kraji lesa odbočím přímo k jeho středu. Uprostřed houštiny leží mé pohádkové místo, avšak nevede tam pohádková cesta. Spíš cesta nebezpečí. Všude, kam se podívám, je plno trní a husté větroví mohutných stromů. I když po téhle cestě má moje tělo spousty šrámů, neodradí mě to! Na tom mém pohádkovém místě teče čistý potok s hojivými účinky. Jeho pramen leží v podzemí.

Na jednom břehu je krásný hebký mech. Druhý je pokryt šťavnatou trávou. Zde s oblibou pózují jeleni, srnky i mufloni. Na stromech hnízdí sýkorky, ledňáčkové a spousty jiných druhů ptáčků. Pod zemí mají zase svůj úkryt mazané lišky a staří jezevci. Všechna tato zvířátka si na moji přítomnost už dávno zvykla. V klidu si je můžu pohladit.

Tam, kde potok pramení, tyčí se dvě mohutné skály. Mezi nimi je tajuplný tunel. Doposud jsem si netroufl do něj vkročit. Dnes ale musím svůj strach překonat. Postavím se k chodbě. Svou děsivostí a temností ve mně vyvolává pocit hrůzy, ale zároveň i zvědavosti. Když stojím před vchodem, upřeně na něj hledím. Můj zrak si brzy zvykne na temnotu a zbystří obrysy schodů. Z ničeho nic vykročím vpřed. Dodnes si nedokážu vysvětlit, jaká tajemná síla mě vtáhla dovnitř a rozpoutala běh neuvěřitelných událostí. Schody se stáčejí nahoru, stále nahoru. Když jich mám za sebou dobrých sto, rozsvítí se louče červeným plamenem, který mě doprovází až do malé místnosti, v níž je sedm předmětů. Sedm nejmocnějších magických předmětů, o kterých se doposud vyprávělo pouze v bájích. Teď tady však jsou přímo před mýma očima.

První je lahvička s živou vodou, s vodou o které sní snad každý člověk. Stačila by jedna kapka, která by dopadla na tělo mrtvého. Mrtvý by opět ožil. Druhá jsou mladící jablka. Stařec, který si kousne, se promění v batole. Třetí je Poseidonův trojzubec. Trojzubec, co ovládá mořské vody. Potom nekonečný oheň, to je oheň, který nikdy neuhasne. A pátá věc: och, tu přece vyrobil sám ďábel, Pandořina skříňka. Tak to z této skříňky vylétlo na svět všechno zlo: Nenávist, Sobectví, Závist, Bolest, Strach... až poslední vylétla Naděje.

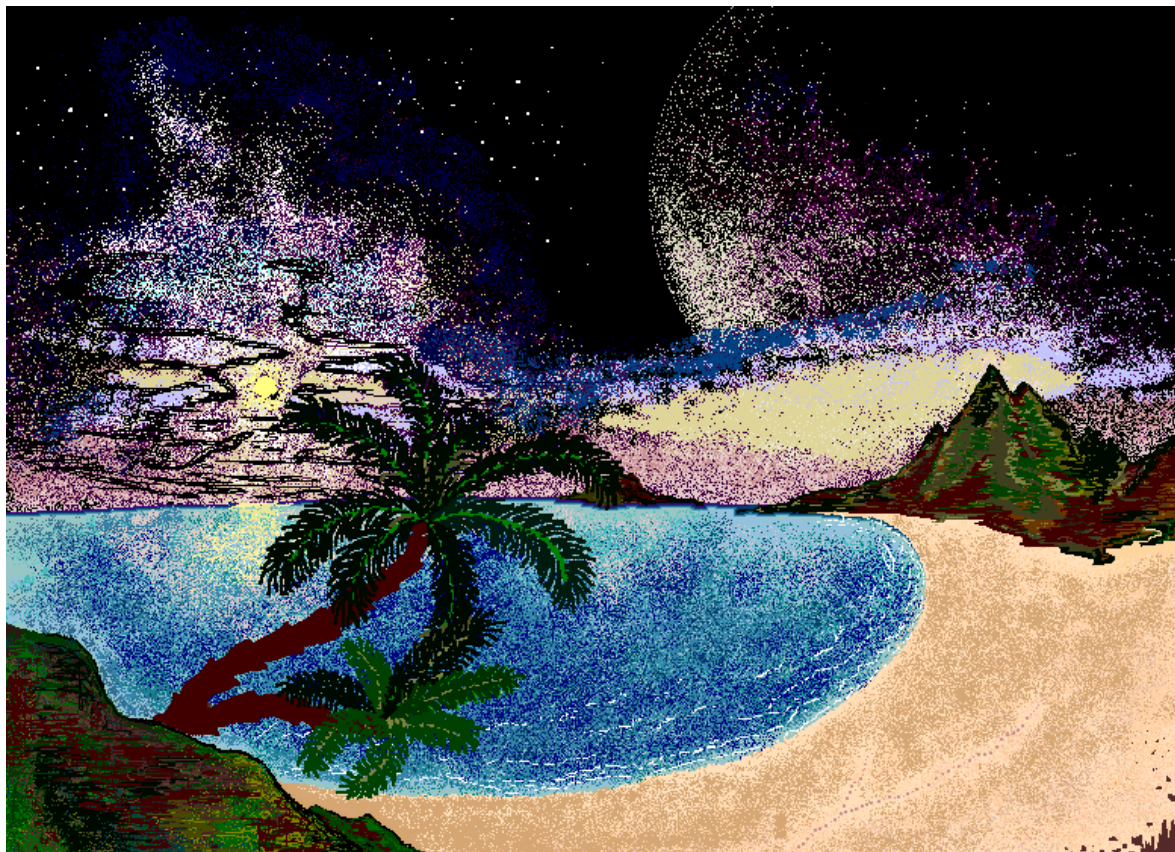
Na šestý poklad se rozhodně dívat nebudu: Hlava medúzy, místo vlasů klubko hadů a v očích černá magie. Jediný její pohled z vás učiní kámen. Z pověsti o ní vím, že řecký hrdina Perseus, syn Diův, utlal medúze hlavu, když použil štít jako zrcadlo. Jejího pohledu však využil, když jím zkameněl a tím zničil posledního Krakena.

Poslední z předmětů má snad největší moc. Každý kov přemění na zlato. Ano, je to kámen mudrců. Za ním vidím těžké ebenové dveře. Přistupuji k nim a pokouším se je otevřít. Jde to ztěžka, ale pak se mi to povede. Rázem se ocitám na útesu. Pod sebou spatřím lesy, louky, řeky, pouště i pohoří. Nacházím se ve světě světů... ve světě, kde žijí kouzelní tvorové, bájně rasy i děsivá monstra. Můj úsudek potvrdí bájný Pegas, který spásá trávu přímo pod útesem. Podívá se směrem ke mně nahoru, bujně zahrabe kopytem a mocně zařehotá. Co to má znamenat? Čeká snad na mě? Mám využít jeho výzvu?

Dříve, než se stačím rozhodnout, někdo se mnou zatřese. „Vstávej, člověče, nebo zaspíš soudný den!“ Nad mojí postelí se sklání kamarád a snaží se mě probudit. „Pěkně sis dnes pospal, jen co je pravda, víš kolik je hodin?“ Nic nechápu. Najednou ležím ve své posteli a ten krásný, tajemný a lákavý svět se mi pomalu vzdaluje. Snažím se ho zastavit, zachytit za poslední záblesky zapadající slunce. To už mě ale skutečné slunce a kamarád zašimrají na tváři. Posadím se na posteli. Cože, takže to byl všechno jen sen? To není možné, byl přece tak živý, já to všechno viděl, zažil... a teď je to všechno fuč. Naštěstí je krásné ráno, začátek prázdnin, mám před sebou spousty volných dnů a můj les s kouzelným potokem a tunelem u jeho pramene přece doopravdy existuje. Co mi brání v tom, abych ho dnes neprozkoumal a svůj neuvěřitelný sen neproměnil v realitu? Vyskočím rychle z postele a vydávám se na cestu. Podaří se mi zažít dnes to, co jsem prožil ve svém snu?

Jan Zajíček 8. B – 2007/8

V literární soutěži Ahoj prázdniny získal prázdninový příběh 3. místo.

Aneta Studničková 7. B - 2005/6 (Malování na PC)

Můj brácha

Venku je dnes dost deštivý den. Pustila jsem si skupinu „Queen“ a pak se rozhodla, že napíšu o svém nejlepším kamarádovi a zároveň nejlepším bratrovi v celém vesmíru.

Mám dva bratry a jednu sestru. Všichni se máme moc rádi, ale moje starší sestra a nejstarší bratr už mají své vlastní rodiny a bydlí dost daleko, a tak jsem s nimi jen občas.

Mému druhému bratrovi Igorovi je devatenáct let. Momentálně je na tři měsíce v Americe, kde pracuje. Stále si spolu dopisujeme. Nemá prý sice vůbec čas, protože musí tvrdě pracovat, ale jednou kvůli mně například vstával i ve čtyři hodiny ráno, aby mi odpověděl na můj e-mail. Nedávno mi napsal něco tak dojemného, že jsem nemohla udržet slzy i přes to, že na mě koukalo dost lidí. Celé prázdniny si šetřím na dárek, který mu chci koupit, až přijede. Mám ho moc ráda. Myslím, že se mu mohu svěřit úplně se vším. Možná mi neporadí vždy úplně perfektně, je mu teprve devatenáct a nespokl všechnu moudrost světa, ale nikdy mě neodmítne, když se potřebuji s něčím svěřit, a moje tajemství nikdy nikomu neprozradí. Samozřejmě, že velice důvěřuji i svým rodičům. Ale brácha je prostě brácha! Má ke mně věkově blíž, rozumí mým přáním, touhám i zklamáním. Rodiče mě mají moc rádi, ale jsou už příliš dospělí.

Právě teď, když píšu o svém bráchovi, jsem si vzpomněla na jednu svoji kamarádku. Jmenovala se Meg. Ona to vlastně ani nebyla moje kamarádka. Meg jsem si vymyslela, když jsem byla malá. Byly mi tři roky, takže nevím přesně, co jsem měla momentálně v hlavě. V té době jsem si s bráchou Igorem ještě příliš nerozuměla. Byl o dost starší a měl své klukovské zájmy. Sice mě měl rád, ale díval se na mě s takovým tím přezíravým klukovským výrazem. Znáte to: no jo, holka! Pamatuji si, že jsem si s Meg povídala a prostě si představovala, že je stále se mnou. Meg mě nikdy neopustila. Ve všem mě poslouchala a ve všem se mnou souhlasila. Nikdy neodporovala a myslím, že právě to se mi na ní líbilo. Tehdy jsem chtěla potkat někoho, komu bych důvěřovala jako jí, kdo by byl stále se mnou, nikdy mě nezradil, vždy mi pomohl. Pak jsem ale povyrostla a zjistila, že moje krásně vymyšlená kamarádka Meg není to pravé ořechové. Je dobré mít přítele, který je stále se mnou, pomáhá mi, ale samozřejmě bych nechtěla, aby mě ten člověk na slovo poslouchal, ve všem se mnou souhlasil, v ničem mi neodporoval a vlastně tak ani neměl svůj názor. Chtěla bych, aby měl také svůj názor, a když si myslí opak, tak aby mi odporoval, řekl mi pravdu do očí, upozornil mě na to, že se nechovám správně, že se mýlím.

Ještě jsem takového přítele asi nepotkala, kterému bych doopravdy důvěřovala. Proto se stal mojí „vrbou“ bratr Igor. Nikdy by nedovolil, aby mi někdo ublížil. Horší je, že člověk si někdy nejvíce ubližuje sám sobě. I já to dělám. A Igor je ten, kdo se mi v takových chvílích snaží poradit, pomoci, otevřeně mi řekne, co dělám špatně, kde je chyba, i když je třeba ve mně. Igor se mi snaží se vším pomoci. Samozřejmě, že ani rodiče mě nikdy nezklamou a vždy mě utěší. V podstatě si uvědomuji, že mám velké štěstí, když mám takovou rodinu. Víím, že jsou i takové případy, (a nejsou zase až tak výjimečné) že se člověk nemůže svěřit nikomu. Dokonce ani své vlastní rodině. Takové lidi upřímně lituji. Neumím si představit, že by mě někdo z mých bližních někdy zradil a opustil. V podstatě jsem velice bohatý a šťastný člověk: mám kolem sebe lidi, kteří mě milují a já jim důvěřuji.

Máša Rajičová

**3. místo v lit. soutěži
Středočeského kraje**

**Rostislav Kolega 9. B
2007/8 (Malování na PC)**

Slza

Slza uroní se Ti z nešťastné Lásky,
umokří Ti tvář i Tvé užmoulané vlásky.
Slza Ti teče po tváři dolů,
už nechceš se vrátit domů.
To bude doma průšvih.
Táta má v ruce pořádný švih.
Jakmile se dotkne Tvé tváře,
vzpomeneš si i na slabikáře.
Vzpomeneš si, jak jsi byla ještě miminko
a plakala jsi jen malinko.
Po chvíli, kdy se probereš,
si na všechno vzpomeneš.
Ucítíš, jak Ti něco teče po tváři.
Vidíš mokrou skvrnu na slabikáři.
Co je to?
Je to slza!!!
Bolí to?
Né, jen lehce šimrá!

Zamlží se Ti oko a pak ucítíš,
jak Ti něco šimrá po tváři.
Dotkneš se toho a je to mokré.
Chutná to jak slané moře.
V srdci Ti řezou ostré nože.
Kapka slané moře upadne z Tvé tváře
přímo do toho školního slabikáře.
Vidíš, jak letí dolů.
Ptáš se, proč ses vrátila domů?
A proč?
Protože domov je to, kde Ti vždycky poradí,
jsou v něm lidi, kteří Tě nikdy nezradí.
Možná zraní Tě,
ale rádi mají Tě.
Vždyť Ti chtějí přece pomoci
z těžké nemoci.
Tomu se říká Slza štěstí.

Eliška Vaňková 7. B - 2008/9

**Julie Sýkorová 7. A - 2007/8, 5. místo v mezinárodní výtvarné soutěži
Pod modrou oblohou (Malování na PC)**

Žít kulturně znamená žít v souladu s lidmi

„Ze všech věd, které člověk může a musí znát, tou hlavní je umět žít tak, aby páchal co nejméně zla a způsobil co nejvíce dobra.“

Dokonalý svět

Příběh třináctiletého Micka Bahary je založen na jeho představách o lidstvu a jeho chudém životě, který tráví spolu s maminkou Ninou a třemi sestrami, nejmladší Kuki a Lanou a stejně starou Iris. Pobývají v domku ve městě Celvinii v Jihoafrické republice.

„Maminko jsem doma!“ oznámil jsem po příchodu ze školy, do které tak rád chodím. Víte, tady v Africe jsou opravdu děti rády, že mohou do nějaké školy vůbec chodit. S radostí jsem se vrhl do naší maličké kuchyňky, kde máma vařila KRUPICOVOU KAŠI !!! Hurá, dnes mám dobrý den – dostal jsem 1 z angličtiny a teď máme k obědu krupicovou kaši. Maminka ale šťastná nebyla. Přišel za ní pan domovní a zase po ní chtěl peníze. Přitom platila před dvěma týdny. Štve mě to, pořád chce po mémě peníze, i když ví, že nemáme na to platit předčasně jako ostatní nájemníci. To jsou ti dnešní lidé. Nadřazovat se nad ostatní, to je prostě jejich. Divíte se proč říkám jejich? Je to jednoduché – my s mamkou a sestrami se tak nechováme, slíbili jsme to tátovi před jeho smrtí a s radostí to dodržujeme.

No nic. Užil jsem si dobré jídlo a šel jsem se do pokoje připravovat do školy, protože zítra máme paní učitelce odevzdat kontrolní slohovou práci. Musím tam ještě něco dopsat. Dost mi na téhle práci záleží. Snad se bude paní učitelce líbit. Někteří spolužáci jako Stefani Marilet nebo Bill Kiltner umí moc pěkně psát. Paní učitelka je pochvaluje a posílá jejich práce i do některých světových soutěží (když k nám nějaká přijde). Vždycky optimisticky říká, že Afrika musí vyhrát, africké děti jsou přece chytré, Afrika, budoucí kontinent slávy a vzdělanosti... Ale můj názor je jiný. Víte, taková Evropa nebo Amerika, to jsou kontinenty, které něco dokázaly, a i podle většiny lidí je život tam lepší. Afrika je podle každého taková horká, plná bídy, hladomoru a jsou tu negři, kteří hulí a zabíjejí se. Všichni lidé tady jsou posuzováni podle většiny. Ale co když se mezi tou většinou najde někdo jiný, někdo, kdo nechce být stejný? Všichni si o Afričanech myslí, že jsou všichni blbí, nechtějí se učit, pijí, berou drogy..., ale co když i v Africe se najde člověk, který se na vrchol chce dostat pomocí vzdělání a ne jen pořád čekat na šťastnou náhodu? Jenže tohle jsou jen moje myšlenky. Ach jo, kdyby lidstvo používalo své znalosti a schopnosti ke správným účelům, nemusel by si nikdo o sobě myslet, že je naprostá „nula“. No nic...

Druhý den. V této škole se mi opravdu líbí. Dnes nám pí. učitelka řekla, že pojedeme na výlet do Kapského města, kam jsem si vždycky přál jet, protože jsou tam krásné domy, ve kterých chci jednou bydlet, a památky, o kterých jsme si povídali při dějepise. Jsou tam prý i velké stadiony. Budeme tam dva dny. Doufám, že nám vystačí peníze. Máma má novou práci, kde vydělává trochu víc. Z posledních výplat ušetřila hodně, ale polovinu jsme museli dát domovnímu. Z druhé mamka koupila televizi, má dokonce dálkové ovládání. Máme z ní všichni velkou radost, protože je to naše první.

Po příchodu domů jsem v pokoji uviděl nádherný obraz: malá chata uprostřed topolů, z nichž podzim svléká krásně zbarvené listy... Nádhera. Moje dvojče Iris je velmi nadané na malování. V tom se jí snad nikdo ze školy nevyrovná, já se můžu leda pochlubit, že umím dobře hrát basket. Paní učitelky jí říkají, že z ní bude slavná malířka. Ale ona si od toho moc neslibuje. Z našeho pokoje jsem přešel do jídelny, ale máma ani sestry tam nebyly. V obývacím pokoji též nejsou. Co se děje? Že by se sbalily a odešly? Nebo jsou v supermarketu a neřekly mi to?

„Happy birthday to you, ... dear Mick....,“ začaly na mě křičet moje malé sestřičky Kuki a Lana. „Všechno nejlepší! Tady máš dárky!“ Dnes mám narozeniny, nějak jsem zapomněl. Máma a sestry mi koupily basketbalový míč a moji oblíbenou čokoládu. A obraz v pokoji byl také pro mě. Tedy s tím míčem mě dost překvapily. Je to super. Hned jsem ho šel s kámošema vyzkoušet. Hodně ho pochvalovali a po dlouhé a únavné hře náš tým vyhrál!

Pak jsem mluvil s mámou o školním výletě. Dovolila mi tam jet. Mám strašnou radost. Ale tu mi druhý den zkazilo zjištění, že nikam nejedeme, protože pí. učitelka včas nezabrala místo. Slibuje nám výlet až za dva měsíce. Překvapila nás soutěží s tématem mě velice blízkým: „Dokonalý svět“. Slohovku ji máme přinést do pátku. Já už vím, o čem budu psát: Je světová (možná bude stačit státní nebo tak) válka, do toho se objeví jedinečný kluk, který tohle všechno zastaví (nebo aspoň chce zastavit). Lidé s ním budou souhlasit a budou mu pomáhat. Jednoho hrozného dne přijde jakýsi zlý člověk a zabije ho. Jenže lidé v plnění dobra budou pokračovat a navíc kvůli vzájemné pomoci se nikdo nebude cítit podřazený nebo naopak. Tak si já představuji dokonalý svět.

Čtvrtek večer. „Tak, to je celé,“ oznámil jsem mámě a Iris, když jsem dočetl slohovku. Zatleskaly mi, a dokonce mi prozradily, že ten sloh je tak pěkný, že do té soutěže ho pí.uč. určitě pošle. Druhý den ve škole četla svou práci Stefani, byla velmi zajímavá – o bídě v Americe (POZOR! Ne v Africe !!!). Pak ji četl Vanc. Taky se mi líbila a paní učitelce samozřejmě také. Říká, že tyto slohovky do soutěže půjdou. Další práce od nás vybrala, že si je přečte doma a pak se uvidí, jestli budou natolik pěkné, že bude mít cenu je do soutěže zasílat.

Dnes máme jít s Iris do supermarketu pomáhat mamce. Cestou nás zdrtil otřesný zážitek. Nějací chlapíci postřelili (z auta) asi dvacetiletého chlapce. Bylo to strašné a rychlé. Co kdyby nás postřelili? Naštěstí ho zasáhli (jen) do ramene. Utíkali jsme pryč k supermarketu. Maminka na nás už celá vystrašená čekala: „Zlatíčka moje, není vám nic? Jste v pořádku?“ Odpověděli jsme jí, že ano. Cestou domů nám vyprávěla, že poblíž krámu, kde pracuje, se také střílelo. Ten muž (postřelený), ale zemřel. Bohužel. Tady se tyhle věci dějí často.

Ve středu. Paní učitelka si již stačila přečíst slohy. A víte co? Prý do té soutěže pošle i moji práci !!! Víte, jakou mám z toho radost? Ceny za případnou výhru jsou lákavé, ale mě těší už to, že moje práce je mezi vybranými.

Doma na mě čekalo nepříjemné překvapení. Sestra Iris minulý rok kreslila do soutěže a vyhrála 1.místo. Za odměnu jela do Egypta, protože tématem soutěže byl “Starověký Egypt”. Dnes nesla tento obraz ukázat do školy. Někdo jí ho rozbil. Úmyslně. Víme, kdo to byl a proč to udělal. Paní učitelka mu dala poznámku. Ale to Iris její krásný obraz nevrátí.

Celý rozmrzelý jsem šel vynést koš. Pak jsem šel za klukama hrát basket, ale všiml jsem si, že mě nějací chlapi sledují z auta. Možná, že měl jen stejnou cestu, ale nějak se mi to nezdálo. Při basketu jsem na chlapíka zapomněl. Při návratu domů se mi ale připomněli znovu. Jeden z nich mě napadl a zakryl mi pusou nějaký jedem.

Po dlouhé době mě probudil silný kopanec. Nechápal jsem, co se děje, kde jsem. Ležel jsem na zemi a přede mnou stáli svalnatí chlapíci. Dívali se divně. Pak jeden promluvil: „Hele, ty malej spratku, ne, že odsud utečeš!“ „Prosím vás,“ spustil jsem na ně, „a kde to jsem a proč tu jsem?“ Ten velikán se jen hrozivě zasmál. Potřebovali peníze, a tak jim jejich šéf nařídil, aby ukradli nějaké dítě. Vybrali si mě, ale kruci: „Vždyť zrovna my peníze nemáme!“ Proč si nenašli nějaké bohaté dítě (nikomu bych to ale nepřál....), jeho rodiče by k výkupnému možná pár tisíc dolarů přidali. Tohle jsem jim řekl. Oni se podrnali po špinavých a viditelně mastných vlasech a nakonec usoudili, že na mých slovech něco bude. Někam odešli a nechali mě tu samotného. Ale nebyli tak blbí a zamkli. Fuj, bylo to tu hnusné. Jedno malé okénko, kterým sem svítilo slunce. Smrdí to tu po rybách a po chcíplých krysách. Ten puch znám ze školního sklepa. Chodíme tam s kamarády pro nějaké věci do školy - lopaty, zahradní rukavice... Ha, co když jsem na to kápnul!? Asi bych se měl vzchopit, vstát a kouknout se z okna, jestli okolí neznám. Mýlil jsem se, okolí ani trochu nepoznávám. Uplynuly dva dny. Co asi dělá máma a sestry? Bože, mámě je z toho určitě hodně zle. A co škola, jak se mi tohle mohlo stát? Za týden bude vyhlášení té soutěže, moc si přeji, aby ji někdo z naší školy vyhrál.

„Máme tě pustit. Našli jsme náhradu,“ vtrhli třetí den ráno dovnitř. Vstal jsem, už jsem chtěl jít, ale oni na mě: „Ale tak počkej, počkej Micku, přece se s náma ještě rozloučíš. Starý, dobrý kámoši... Máš kam jít? Nechceš někam svézt?“ zeptal se Tom. Sice mě tu drželi tak

dlouho a nutili mě jíst bůhvíco, ale jednu věc vám řeknu, za tím vším stál jejich šéf. Tomu věřte, protože jsem to slyšel, řval na ně a tak. Navíc jsem je slyšel, jak si o mně povídali. Nechtěli mě tu držet tak dlouho. „Mám kam jít, jistě, že jo. Máma z toho bude celá... Svězt nechci, dík. Nevím, co řeknu, když se vrátím domů. Co mám říct? Sedl jsem si znovu na zem. „No, neříkej, že jsme to byli my, jo?“ napověděl Georgie. „Ty spratku, co tu ještě děláš? Neměl jsi už dávno jít? Nebo se ti odsud nechce?!“ otázal se mě jejich šéf. Poprvé jsem ho viděl a nedivím se Tomovi, Georgovi a Willovi, že se ho báli. Rychle jsem vstal a utíkal pryč. Sice jsem nevěděl, kde je východ, ale myšlenka – musím domů – mi k němu pomohla.

Stál jsem na autobusové zastávce, ale marně. Musel jsem se tedy ptát lidí, ale ti mě stroze odbyli, nejspíš kvůli mému vzhledu – potřhané triko, zaprášené kalhoty, tenisky bez tkaniček, modřiny ještě od prvních kopanců... Co na to říct. Nakonec jsem dorazil k restauraci, která je blízko školy. To se mi ta štěstěna asi vrátila, pousmál jsem se. Teď jsem zamířil domů. Pospíchal jsem, aby mne nikdo neviděl.

A jsem tady. Vešel jsem dovnitř. Volal jsem mamku, Iris, Kuki, Lanu, ale nikdo se neozýval. To je divné. Koukl jsem se na kalendář visící na stěně v kuchyni, ale nebyl otočený ode dne, kdy jsem zmizel. Tohle je ještě divnější. Máma ho vždy pravidelně otáčela... Slyšel jsem najednou odemykání dveří. Mluvil nějaký muž a... MÁMA! Jo! Běžel jsem ke dveřím a byla tam máma s panem ředitelem Kionym. „Micku, kde jsi byl? Bože dítě!“ objala mě máma vší silou. „Micku, jsem tak rád, že jsi tady. Panebože, měli jsme takovou starost!“ přidal se vystrašeně vypadající pan ředitel.

„... no a pak mě pustili!“ dokončil jsem dlouhé vypravování. Máma mě objala, dala mi pusu a doprovodila nás s Iris do pokoje. Jsem doma. Je to skvělé být zase u sester a mámy. Příští týden jdu do školy. A pojedeme do Kapského města na vyhlášení soutěže. Pojedou všichni, kterým zaslala pí.uč. sloh do soutěže. Bude to super. Máma se rozhodla nejít na policii. Tak trochu jsem ji uprosil já. Víte, kdyby našli toho šéfa, obvinili by pak i jeho „chlapíky“. A já jsem nechtěl. Nevím proč, prostě na mne byli docela hodní, když to tak vezmu. Jiní zloději by byli horší, ale tihle měli v sobě něco dobrého. Mohl jsem si s nimi povídat. Dokonce jsem jim řekl, kde bude vyhlašování vítězů té soutěže, a oni mi řekli, že se přijdou podívat. Ale když je zavolal šéf, museli dělat, že mě mlátí.

Ve škole. Nic moc se tu nezměnilo. Když jsem vešel se sestrou do třídy, všichni se na nás nahnuli a objímali nás. Měli totiž strašnou radost, že jsem se vrátil. Nemohl jsem tomu uvěřit. Dokonce i ti největší „FRAJERŮ“ ke mně přišli, usmáli se a objali mne. Byl to fantastický zážitek, jak na mě byli hodní. Celý den jsme si povídali. Vyptávali se sestry, jaké to bylo mít ztraceného bráchu. Samozřejmě se také chlubili tím, jak mě hledali, a já jsem jim poděkoval. Paní učitelka mi připomněla: „Zítřka jedeme do Kapského města, tak nezapomeň. Autobus bude čekat před školou v 9.00 hodin.“ „Už se těším, doufám, že někdo z naší školy to vyhraje,“ vyjádřil jsem se k tomu. „To zajisté, práce naší školy byly vynikající, tvoje slohovka byla velmi pěkná a k tématu se výborně hodila. Velmi mě zaujaly tvé myšlenky na dokonalý svět,“ oznámila. To mě potěšilo.

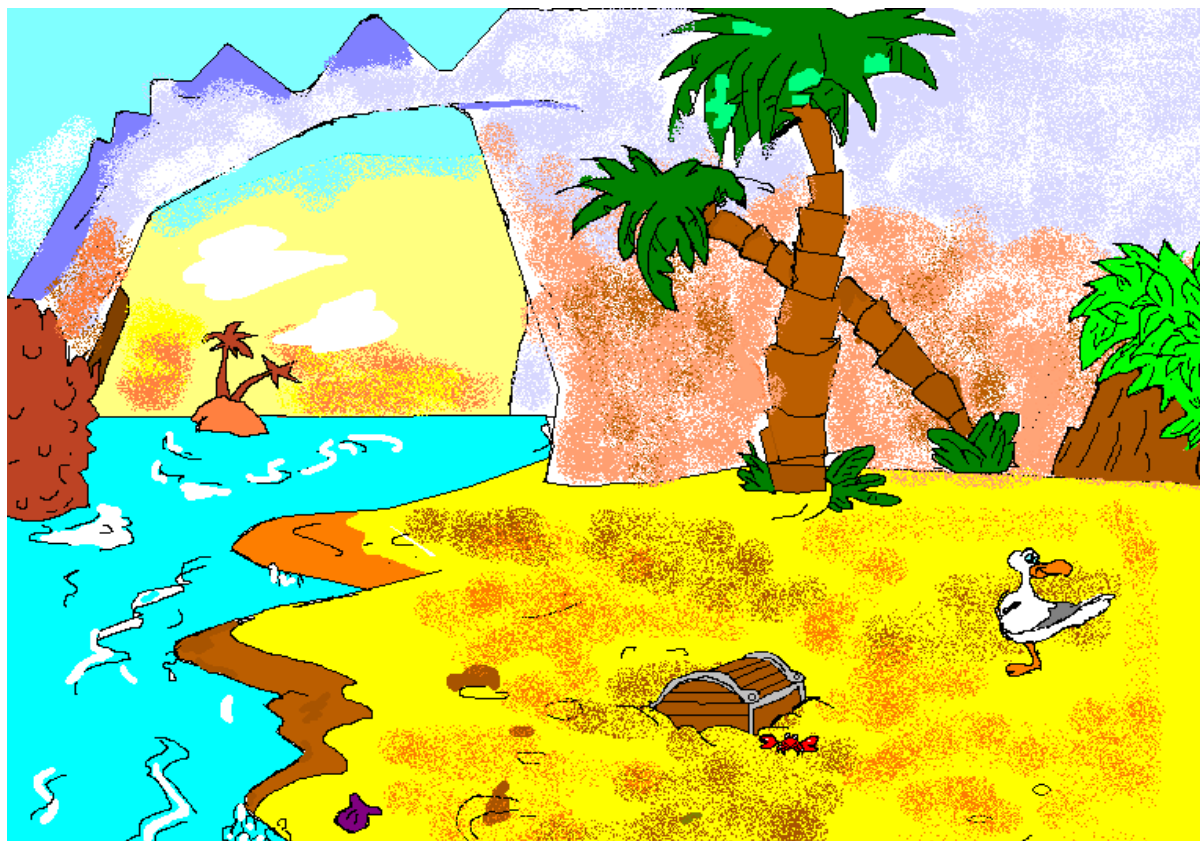
Sedl jsem si vedle Billa a povídali jsme si o včerejším basketu. Máma teď pro mne chodí na hřiště. Od té příhody se o mě hrozně bojí.

Dorazili jsme. Na stadionu stála obrovská televize a veliké rozhlasové sloupky, mou pozornost upoutal i malinký stupínek pro vítěze. Trvalo hodinu, než se všichni zklidnili. Pak začala nějaká paní povídat o soutěži, kolik se zúčastnilo dětí... Zjistili jsme, že je celkem pět výherních míst. Po dlouhém povídání se nakonec dostalo na vyhlašování. Měli jsme s Billem a Stefi hroznou trému. Chtěli jsme vyhrát. Ach jo, je to tu – 5. místo: „...se umísťuje Juliet Enni! Blahopřejeme!!“ Juliet přistoupila, získala diplom a poukázku na knihy. Měla strašnou radost. Tolik lidí jí tleskalo... Její proslov nebyl z těch nejlepších, nejspíš to ani nečekala. 4. místo: „...se umísťuje Stefani Marrilet! Blahopřejí! Tvá práce byla skvělá!“ volala na ni moderátorka. Panebože, můj sen se splnil. Naše škola má vítěze. Jsem nadšený. Pomohl jsem Stefani vstát. Ona s otevřenými ústy šla na pódium, kde jí předali krásné ceny. Když se k nám vracela, byla celá červená. „A jedeme dál. Krásné 3. místo jsme nechali pro... Lili Todd! Pojď si pro cenu. Patří jen a jen tobě!“ poblahopřála Lili. Nebyla z naší školy, ale byla mi

povědomá... Lili na rozdíl od Juliet měla řeč připravenou. Ale bylo vidět, že je bohatá a rozmazlená: „Hm, děkuji. Věděla jsem že vyhraji. Ale chci jen říct dík své mámě, která mi s tím slohem pomohla. Oh a ještě něco, příště si nemyslete, že vyhraje někdo jiný než já! Nemusíte mi podávat ruku, umím chodit!!“. Což se nepotvrdilo, protože hned potom zakopla a spadla. Stadionem se rázem ozval smích. Nezasloužila si třetí místo. Byla to práce její mámy, ne její. Co s tím nadělám. Přichází druhé místo „...a 2. místo získává Michal David! Gratuluji Michale!“ Michalův proslov byl krátký: „Děkuji, tohle jsem nečekal.“ Jde se do tuhého, velké 1. místo. „Nejlepší práce, která do této soutěže přišla, byla velmi zajímavá. Četla jsem ji, i když jsem jen moderátorka. Doufejme, že se svět zlepší... Tak tedy první místo získává Mick Bahary! Micku, to bylo skvělé!“ „Cože, já jsem vyhrál první místo?“ Trochu jsem se ohlížel, jestli jsem nepřeslechl, ale Bill i Sofi mi tleskali a koukali na mě, ať už jdu. „Děkuji, vám! Děkuji mockrát!“ Točila se mi hlava, nevěděl jsem, co dělat, a hlavně co říkat. Dali mi květinu, poukaz do Evropy, nějaké papíry, diplom. Takových věcí! Naštěstí ke mně přiběhla pí. uč. Jade a pomohla mi s tím. Ukázala, ať jdu, zároveň mi pošeptala, že musím říct něco inteligentního. Kývl jsem, ale cítil jsem se ztracen. Před mikrofonem jsem se trochu rozmýšlel a pak jsem si vzpomněl na tátova slova. Pokusil jsem se je napodobit: „Mmmm,“ moc se to nevedlo, „děkuji za tyto ceny. Chci jen říct, že vy...ne, my jsme zvítězili všichni. Zvítězili jsme nad těmi, kteří se vůbec nedostali. Asi nenapsali tak dobrý sloh? Nebud'te smutní z toho, že nestojíte tady, kde teď stojím já. Kdo o tom trochu uvažuje, zjistí, že už to, že sem jeho práce byla zaslána, je hodně. A to, že tady nějaký Mick Bahary nebo Juliet Enni získali nějaké ceny neznamena, že vítězové jsme jen my! Děkuji.“ Asi se mi povedlo tátu napodobit, protože na mě všichni začali křičet „bravo“ a „správně“.

Je mi 42 let a stále píšu. Od té doby, co jsem se zúčastnil té soutěže, mi to nějak jde. Možná je to proto, že častěji vzpomínám na tátu, nebo je to možná z mých nezapomenutelných zážitků. Nevím přesně, ale jedno vím jistě: Slovo „radost“ je od mého života neodmyslitelné. Možná proto, že je už na světě dobro, nebo možná proto, že jsem nic natolik špatného neudělal. Nevím přesně...

Viktorie Jordánová 7. B - 2008/9

Lenka Kůrková 7. A - 2005/6, 1. místo ve výtvarné soutěži Pod modrou oblohou (Malování na PC)

Tak už to na světě chodí...

V jednom městě kdysi dávno, kdy už lidé přestali roky počítat jen proto, aby je zase počítat začali, žil potulný malíř, na jedno oko slepý. Šedivý vlas i vous, kůže dávno zbrázděná vráskami, paže tempem života ochablé... jedním slovem stáří. Už dlouhá léta spočívalo na bedrech malíře. Ten se mu ale bránil, ještě si totiž nesplnil svůj poslední sen. Namalovat poslední obraz. Obraz světa. Když býval ještě mladý, cestoval po světě v touze najít inspiraci. Avšak nikde ji nenašel. Navštívil rozsáhlé pralesy, nekonečné pouště, země, kde slunce nezapadá... bojoval s hladovými šelmami, zlými lidmi i s intrikujícími politiky. Viděl svatyně divokých kmenů i chrámy vyspělých národů. Přesto se mu zdálo, že svět nepoznal, cítil, že takový ve skutečnosti není. Nyní, když už smrt viděl na každém kroku, přišlo mu nemožné poznat podstatu světa...

Jedné noci, kdy vichřice lámala větve stromů, zdál se mu sen. Nejprve spatřil žížalu pojídající miniaturní rostlinky... najednou žížalu vytáhla slepice, slepici lapila liška, lišku zakousl vlk, vlka roztrhal medvěd, medvěda zabil strom, do kterého udeřil blesk. Po kmeni stromu vyrašily miniaturní rostlinky... výjev se rozplynul...

Vyšlo slunce, svítilo a hrálo.
Chvilé, kterou by si každé dítě přálo.
Vzduchem letěl upřímný dívčí smích.

Přišla zima, padal sníh.
Z venku se ozýval dětský zpěv...
A najednou - nelidský řev...

Vyšel měsíc, padal déšť,
do toho žalostný pláč...
Padal sníh...
Všude mrtvé ticho...

Výjev se rozplynul...

Petra Králová 8. B - 2008/9

Uviděl strmou skálu, po níž lezl člověk. Vylezl. Opět - ta samá skála, lezl po ní tentýž člověk, lezl, ale spadl...

Sotva se ráno malíř probudil, okamžitě se chopil štětce a podle snu začal malovat. Všechno do nejmenšího detailu štětec v ruce mistra zachytil. Bez přestání malíř pracoval celý den. Když dokončil poslední tah štětcem... zatmělo se mu před očima, sesul se na kolena... stáří si vybralo svou daň.

Malíř byl zapomenut, jeho dílo žilo dál. Z celé země se lidé sjížděli, aby jej obdivovali. Avšak nikdo, ani ti největší učenci nerozuměli třetí části obrazu. Někteří ji pojmenovali jako „Osud muže na skále.“ Ti druzí poukazovali na to, že muž se v té části, kde spadl, snažil zachytit na jiném skalním výběžku „On se **ROZHODL** chytit právě tady.“ Hádky učenců pokračovaly celé roky... Dokud nepřišla obrovská bouře a zemětřesení, které smetlo zemi Atlantidu i s jejím obrazem z povrchu světa.

Ponaučení: I dnes si lidé myslí, že spolklí všechnu moudrost světa. Vykládají rádi historii tak, jak oni chtějí, interpretují umělecká díla podle svého názoru, řídí svět podle sebe, nutí své názory druhým, manipulují lidmi, vysvětlují, zdůvodňují a přesvědčují, v bláhové naději, že to tak bylo, je a také bude. A myslí to opravdu upřímně, ale jen podle sebe. Oni jsou těmi, kdo řídí svět... než zase přijde nějaká bouře, zemětřesení...

Jan Zajíček 9. B - 2008/9

Život není Fair play aneb jak na to i vlk přišel

V jednom lese žil ve své celkem přepychové chaloupce mrzutý vlk s veselou vlčicí. Starý vlk byl velký podivín. Jakékoliv neštěstí či naopak štěstí přičítal osudu. Podle něj měl v osudu napsáno i to, jestli bude žrát nebo bude trpět hladem, kam a kdy půjde, kdy se vrátí i co tam bude dělat. Vše mělo být dopředu napsáno v osudu života...

Jednoho dne, když mu zase osud zavelel, šel se vlk projít do lesa. Neudělal ani sto kroků a u smrkového houští vidí mladého zajíčka, jak něco kutí. Dojde k němu a zvědavě se zeptá: „Co to děláš Ušáčku?“ Zajíc se otočí. Pravou, ošklivě zohavenou tlapku, nechá bezvládně padnout podél těla. „Snažím se pomoci své pacce, v pytlákově pasti mi uvízla, byl bych o ni přišel, kdybych se svým zraněním nebojoval...“ zanaříkal zajíček. Vlk na zajíce vrhl rozhněvaný pohled: „Je to marné Ušáku! Osud chtěl, abys o tlapku navždy přišel a ty se jeho přání vzpíráš! Nemáš naději svou packu vyléčit!“ vrčel vztekle vlk. Zajíček klidným hlasem opáčil: „A co bys dělal ty na mém místě, vlku? Přišlo by ti to fěr?“

Starý vlk nechal otázku nezodpovězenou a vydal se k jetelovému paloučku. Už z dálky viděl, jak se malá veverka v otrhaném kožíšku snaží shodit několik oříšků z vysokého stromu. Přijde blíž a ptá se: „Co to děláš veverko?“ Veverka se s vyhaslým úsměvem otočí. „Snažím se shodit ty oříšky... zima klepe na dveře a já pořád nemám zásoby a jsem moc chudá, abych si je koupila na trhu“ Vlk naježil hřbet: „Je to marné! Osud ti nadělil chudobu, které se nezbavíš! Nemůžeš se přičít jeho rozhodnutím!“ Na to se vydal zase pryč. Zdálky ale ještě uslyšel, jak na něj veverka volá „A co bys dělal ty na mé místě? Přišlo by ti to fěr?“

Adam Král 6. A - 2008/9

Starý vlk si to namířil k potoku. Na pařezu těsně u běsnícího proudu spatřil bobra, jak zhluboka oddechuje. Zase se zvědavě ptá: „Co to děláš, Chundeláči?“ Bobr se žalostně otočí. „Jsou to tři dny, co moje hráz praskla a proud vody s sebou odnesl mou ženu i děti... tři dny je dnem i nocí hledám a nikdy neustanu...“ Vlk se ani nepohnul: „Nehledej již, osud si jejich

životy vzal a ty je víckrát nespatriš! Je to marné!“ Vlk se dal do běhu k domovu... ozvěnou však slyšel bobrův hlas: „A co bys dělal ty na mém místě? Přišlo by ti to fér?“

Konečně budu doma, pomyslel si vlk. Tamhle zatím stromem je již jeho domeček... Ale co to? Vlk stojí jako přikovaný. Z jeho útulného bydliště šlehají ničivé plameny! Rozběhl se k němu. Bez váhání - aniž by pomyslel na osud - se pustil do zuřících plamenů ve snaze zachránit alespoň něco z toho, co mu oheň bral. Se strachem pozoroval, jak plameny pojídají jeho zásoby a ničí mu majetek. Oči mu slzely a srdce zbolelo, když uviděl bezvládné tělo vlčice. Nic už nemohl zachránit... kromě svého života. Vrhł se ke dveřím zpět přes palčivé ohnivé jazyky. Když mu v tlapách při dopadu zapraskalo, vzpomněl si na dnešní den: na zajíce, jak se snažil bojovat proti svému tělesnému postižení, na veverku, která se nesmířila s chudobou a nakonec na bobra, jemuž nikdo nemohl sebrat naději, že najde svoji rodinu... Teď byl na jejich místě. Napadlo ho – kdyby se dnes na tu procházku nevypravil, nemuselo se nic z toho stát. **Z toho plyne - Život není fér a osud není neměnný. Život se řídí našimi rozhodnutími!**

Oblohu posely hvězdy. Před hromadou vyhaslého popele ležel starý nemohoucí vlk. Na zemi se objevil stín, neustále se zvětšoval. To sova se snesla k zemi. Popošla k vlkovi a do ucha mu melodicky zašeptala:

Ty jsi svým vlastním králem,
vládneš svojí říši,
osud nikdy nebyl tvým pánem.
Tys ho spoutal v ocelové mříži!

Jan Zajíček 9. B - 2008/9

O Akitu inu, vzácných bonsajích a třech mniších

Uprostřed jednoho lesa, daleko předaleko od civilizace, se rozkládal malý bonsajový hájek. O bonsaje, které měly nadpřirozenou moc, pečoval věrný pes Akita inu. On hlídal hájek snad od doby, kdy vznikl. Spoustu lidí chtělo poznat moc bonsajů. Málokomu se to však povedlo, protože jen čestný člověk, myslící víc na druhé než na sebe, se mohl stromku dotknout.

Jednoho dne přišel k Akitu inu mnich. Celé jeho tělo zahalovalo sametové roucho černé jako noc. Za opaskem z medvědí kůže mu visela dýka.

„Zdravím tě, oooo Akitu.“

„Buď pozdraven i ty. Co tě ke mně přivádí?“

„Jsem nejvyšší hokage Tmavých mnichů a přišel jsem tě požádat o *několik* bonsajů.“ Mnich se marně snažil ukrýt výhružný podtón, jenž mu v hlase zazníval.

„Proč bych ti je měl dávat?“ zeptal se klidně Akita inu. Mnich posunul pravou ruku k opasku: „Protože jinak neuvidíš západ slunce!“ procedil nenávisťně skrz zuby.

„O ten bych se nerad připravil... utrhni si, kolik chceš.“ Akita inu totiž moc dobře věděl, co se stane. Mnich se horlivě pustil do trhání prvního stromku. Sotva se však bonsaje dotkl, sám se v něj proměnil.

Za mnoho měsíců navštívil Akita inu v jeho samotě jiný mnich. Podél těla mu spadl skvostný plášť bílý jako sníh. Za zlatým opaskem zářilo diamantové žezlo. Mnich zvedl ruku a mírně sklonil hlavu, teprve pak promluvil:

„Nejstarší ze starých, nejvěrnější z věrných. Jsem nejbohatší hokage bílých mnichů, jdu tě požádat o pár kusů tvých mocných bonsajů pro svůj lid,“ prohlásil mnich pevně.

„Buď vítán, Hokage. Pro svůj lid? Víš určitě, že je nechceš pro sebe?“ zeptal se Akita inu prozíravě.

„Jsi opravdu chytrý nade všechny...dobrá tedy. Jsem ochoten zaplatit za každý strom tolik zlata a drahých kamenů, kolik sám vážíš. Uznej, že je to víc než velkorysý!“ prohlásil přesvědčivě bílý mnich.

„Ano, je to opravdu štědré. Natrhej si kolik chceš.“ Mnich se potěšeně usmál. Natáhl se k nejbližšímu bonsaji. Sám se jí však stal.

Uběhlo mnoho měsíců a do bonsajového hájku zavítal prostý mnich. Otrhané šaty mnohokrát zaplátované kolem něj vlály jako na šňůře pověšené prádlo. Muž před Akitem inu padl na kolena, čelem se dotkl země a spustil: „Milý Akito inu, kéž jsi tak laskavý jako věrný, prosím tě o pomoc,“ zabědoval.

„Vítej, ...rád ti pomohu. Nejprve mi ale řekni, kdo jsi a co tě na tohle místo přivádí?“

„Jmenuji se Sakanar, nežiji si vůbec špatně, ale... moje žena onemocněla strašlivou chorobou, jen ty jí můžeš pomoci. Proto tě prosím, zachraň to, čeho si já cením nadevše...“ Sakamarovi vhrkly slzy do očí. Akita inu se přívětivě usmál.

„Nemyslíš jen na sebe Sakamaru. Takových lidí jako ty není mnoho, natrhej si bonsajů, kolik chceš. Necht' se tvá žena uzdraví,“ pokynul mu Akita inu. Muž si vděčně utrl jeden malý stromek „Děkuji ti, jsem tvým dlužníkem,“ Sakamaru se hluboce uklonil a radostně se rozběhl domů.

Z toho plyne ponaučení: „Existují dvě věci, kterými člověk nic nezíská: tou první je moc, tou druhou bohatství.“

Jan Zajíček 8. B – 2007/8

**Autorkou kreseb je Lucie Voříšková z 8. B
Práce získala 1. místo v literární a výtvarné soutěži Poznej Japonsko s Pentelem.**

Protože ?

„Vysmahni mrňousi !“ zasyčel nenávistně Carl. „Protože?“ pohotově odvětim. Říkal jsem to vždy, vždy to bylo tak, a dnes tomu nebude jinak. „Protože tady je naše místo.“ rozzlobeně mávl rukama, ostatně – jako vždy. Už mě to nudí... Dlouze, snad přidržle a naschvál přehnaně zívnu, načež se podívám na hodinky... „Protože?“ řekl jsem tišším hlasem... Stále jsem nepochopil, proč je toto drobné slovíčko vytáčí natolik, že to vždy skončí stejně. Rvačkou, ze které nikdy nemůžu vyjít jako vítěz. Možná vám přijde, že jsem dost drzý na svou (opravdu malou) výšku, a tudíž si za svou drzost výprask vážně zasloužím... Jenže mně nejde o to být drzý. Jen v tom nevidím SMYSL... Věčně se jich na něj ptám, což oni berou vážně jen jako výraz drzosti, nepřičetné provokace. Carlovi se v obličejí mihl náznak zmatenosti. Na pár vteřin jsem zadoufal, že si konečně uvědomil nelogiku svého chování, celé této situace, a nechá mě být. Doufal jsem v to až do chvíle, kdy do mě narazila tvrdá pěst. Carl je o dost dobřej kus vyšší, a tak místo do břicha mi jeho pěst narazila mezi žebra a já uslyšel jen zlověstné křupnutí... Prolomil jsem se v pase, ale dál jsem se „statečně“ držel na nohou. Ne však dlouho. Stačilo, když do mě pak Carl lehce strčil a já už ležel na zádech. „Protože?“ zasyčel jsem nenávistně, potichu, spíš pro sebe a ještě víc se utvrdil v tom, že se tohoto slovíčka budu nadále držet. Do té doby, dokud nepochopím.

Mrňousi, padavko, srabe!
Chceš se snad přidat k nám?
Nebo ti hrabe?!
To není pro tebe!
Tady se krade!

Navzdory nulové příčině,
nebudu tu stát nečinně.
Bojuju za práva
menších dětí.
My nejsme podřadní –
my nejsme smetí !
Být malý není,
(vážně není)
hrozné prokletí.

Nech těch svejch pitomejch drzostí!
Nečekej od nás milosti!
Jestli nás vytočíš na plný obrátky,

budem ti ty rány podávat na splátky...
Každý den.
Bude to jak zlý sen.

Zůstávat v rohu a
nechat se bít?
Tohleto nemůžu
nechat tak být !
Někdo to musí
do rukou vzít
a ne hned jít –
jako by nic.

Už nás teď vlastně ani nemusíš štvát.
Ohledy si stejně
nebudem brát.
Ale nemusíš se bát...
Budem si s tebou přeci –
jen tak hrát...

Uplynul rok a já stále neznám ten důvod. Vyrostl jsem, zesílil, avšak asi stále nezmoudřel? Je snad mou chybou, že stále a stále hledám příčinu šikany? Je snad chybou, že jsem ji stále ještě neobjevil? Je chybou hledat stále dál? Už si na mě nikdo nedovoluje. I když bych teď mohl, nemstím se. I když bych mohl, nejsem na slabší zlý, abych si vynahradil to, co se dříve dělo mne. Naopak... Mám menší děcka rád a bráním je, stejně jako měl někdo tehdy bránit mě, vzít mě pod svá ochranná křídla. Ale nikdo takový tenkrát nebyl. Protože...?

Martina Janoušková 8. B – 2007/8

Jeden příběh z mysli oběti šikany

Nééé!!! Proč ho zase museli objevit? To jim nestačí, že ho zmlátili včera? Dává se na útěk i když ví, že jim nedokáže utéct. Je příliš slabý, malý, špatně fyzicky stavěný. Slyší za sebou dusot nohou, těžké kanady, jejichž tvrdou podrážku mnohokrát cítil na svém těle, dopadají hlasitě na beton. Snaží se zrychlit svůj zoufalý běh. Už ho dohánějí, jsou u něj. Ten větší ho drapne za tašku. Smýknul s ním tak drsně, že upadl na dlážděný chodník. Jeho vyděšené oči zoufale, prosebně, ale zároveň i nenávistně hledí do očí trýznitelů. Několik dní se kvůli nim pořádně nevyspal. Nepamatuje si, kdy se naposledy nebál někam jít, třeba jen před dům. Také jeho prospěch ve škole se rapidně zhoršil. Při položené otázce koktá, hledá slova, ačkoliv odpověď zná. Zvláštní, co všechno mu již způsobili.

A je to tady. První úder pěstí uštědřený surově do obličeje... čím si ho jen vysloužil? Sám to neví. Nikdy nikomu nic neudělal, alespoň ne nic, za co by ho někdo musel bít. Z nosu se mu proudem valí krev...

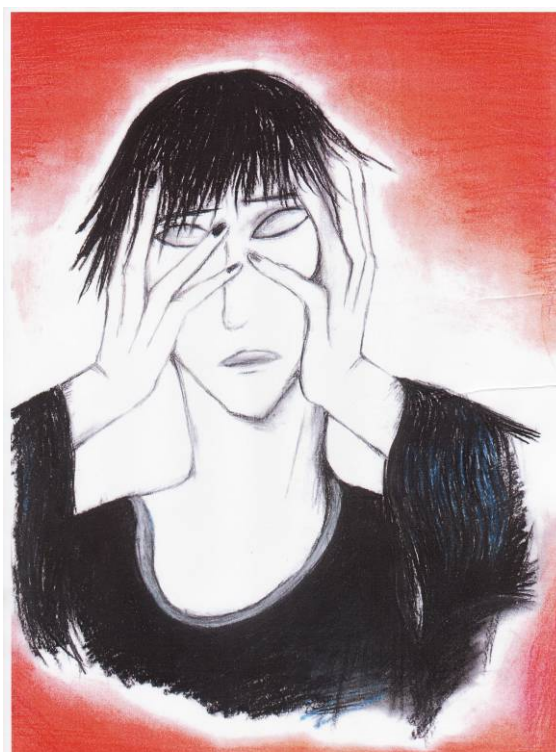
Všechno to vlastně začalo kvůli maličkosti. Odmítl krýt nesprávnou věc. Tenkrát to skončilo jen nadávkami. Druhý den už dostal pár nepříjemných úderů do prsou a do břicha. Za to, že se jim ta věc nepodařila. Tehdy si z toho ještě nic nedělal. Nikomu nic neřekl a sám se také těm ranám nebránil.

Druhý z útočníků ho teď kopl surově do žaludku. A ještě se nahlas zasmál... Nebyl to ale upřímných smích, ten který slyšíme poté, když někdo řekne dobrý vtip. Tohle bylo něco úplně jiného. Bolestně se schoulil do klubíčka. Každým výpraskem, který dostal, se brutalita agresorů zvyšovala. Když poprvé uviděli, že jejich oběti teče krev, zbaběle zdrhli. Snad v domnění, že mu něco způsobili. Od té doby již takové zábrany nemají a bijou ho hlava nehlava, krev nekrev.

První ho chytil pod krkem. Zas a znovu na něj výhružně řve tu větu. Tu tečku, kterou dělají za každým jeho zbitím. „Jestli to někomu řekneš, dostaneš ještě víc!“ Copak ono to může být ještě horší? Už tak přišel skoro o všechno. Jeho kamarádi se s ním bojí stýkat, bojí se, aby nedopadli jako on. Rodičům nic neřekl, nechce, nemůže. Už je pozdě říct pravdu. Celou dobu svůj opuchlý obličej či modřiny po celém těle omlouval pády, tělocvikem, fotbalem. Co by rodiče řekli na to, že se tak najednou otočil? Ne, tu hanbu by nevydržel!

Naposledy s ním smýknou a rychle odcházejí. Zůstává ležet sám na zemi, vzlyká. Ještě nedávno byl tak šťastný, veselý... to je všechno navždycky pryč. Bolí ho břicho. Špatně se mu polyká. Proč mu to jen dělají? Líbí se jim, když jiní trpí? Dokazují si svou moc? Chtějí na sebe upozornit tím, čeho jsou schopni? Vybíjejí si zlost? Nebo tím řeší své problémy a komplexy? To všechno se mu teď, k smrti dobitému, honí hlavou. Je mu hrozně zle, nedokáže pohnout ani prstem, rukou, natož se postavit na nohy. V hlavě mu hučí a jako by se někam propadal. V poslední chvíli vědomí mu vytane na mysl věta, kterou mu jeho rodiče od dětství vštěpovali: „Nedělej druhým to, co nechceš, aby oni dělali tobě.“ Ale platí to ještě vůbec v tomto světě? Vždyť on jim přece ničím neublížil...

To poslední, co zaslechl bylo kvílení brzd. Pak už jen houkání sanity a poté se kamsi propadl...

Lucie Voříšková 9. B - 2008/9

Jan Zajíček 8. B – 2007/8

O Památníku Vojna

Tma, místo temné, špinavé. V něm muži, namačkaní v malém prostoru. Vzduch zapáchá; těla smáčená ledovým potem, krví. Zimu až do morku kostí cítí, ale to nejhorší je pocit. Otázka...jaké je asi peklo..?

„Prací ke svobodě“ napsáno na tabuli nad hlavní branou do...? Co to vlastně je? Nápravné zařízení, tábor nucených prací, říkají nám. Atmosféra tohoto místa stejně jako počasí působí ponuře. Tak posad'te se, poslechněte si příběh tohoto místa a rozhlédněte se. Dříve tu umírali lidé, dnes jste tu na výletě.

Ostnatý drát, plot, zima. Říkám si, jak mohl někdo postavit něco tak nelidského. Uprostřed lesů, daleko od lidí, ani zmínka o těch, kteří dřou pro lidi, jež maří lidské životy pro své blaho. Jen se usmívají a skrývají špinu na svých rukou.

Procházím budovami a poslouchám. Příběhy míst a lidí, nad kterými žasnu nebo nechápavě kroutím hlavou. Nápravné zařízení, fárání v dolech, málo jídla, spánku, žádná hygiena a mnoho dalšího. Je zřejmé, že ten, kdo byl na tomto místě, nebyl brán jako člověk, ale jako vězeň a na tom se zřejmě vše zakládalo. Vězeň jako by byl podřadnější bytost než jakýkoliv dozorce nebo úředník. Vězeň odkázaný na smrt. Až se udře k smrti, hodí jeho tělo do mělké jámy a jediné, co po něm zbude, je zaprášený spis s jeho jménem.

Nemůžeš utéct, nemůžeš mluvit, nemůžeš dělat, co tě baví, z posledních sil se snažíš žít... Naděje pomalu mizí a není nikdo, kdo by ti pomohl. Jsi jako zpráskaný starý pes, ležící v koutě. Pro nás nepředstavitelná věc. Všichni tak napjatě poslouchají, je snad tak zajímavé mluvit o lidské bolesti? Ne, je to spíš k pláči. Přesto ať člověk vypráví jak dlouho chce, poslouchali bychom stále. Příběh, který je pro nás nepředstavitelný, a přesto se odehrál před tak krátkou dobou.

Vyrovnaně stojím před budovou, dívám se na místo, které jsem prošla, o kterém jsem se tolik dozvěděla. Padá na mě smutek i jakási vyrovnanost. Už chci jít pryč z toho místa. V tichosti přijít, vyslechnout a odejít, to mi stačí. Slyšela jsem o utrpení lidí na tomto místě dost. Nejvíce na tom bolí, že to už nemůžu nijak ovlivnit. Prosím, pojd'me už domů..

Kam bys šla? Ještě nekončíme. Je tu hřeb naší prohlídky. Tak vejdi... Scházím dolů úzkou betonovou uličkou... O tomhle nám říkali. Je to ta nejtvrdší korekce v lágru. Jak se to jmenuje...bunkr? Divné jméno. Jen vejdi a podívej se, tak běž.

Vcházím do malého prostoru, nemůžu se ani narovnat, je to tak malé. Není tu žádné světlo jen to, co prosvítá ode dveří. Smutně vyhlížející otlučené stěny, nechci se jich dotknout. Ale ne... pusťte mě ven! Malý žertík kamarádů, zavřeli nás tu. Je tu tma, ty stěny... a u dveří nikdo není. Čas ubíhá... jsme tu minutu, dvě... já chci ven! Chci pryč... chci domů...

Těžko se píše o takovém místě i o lidech, kteří tohle způsobili. Člověk jen kroutí hlavou, jak tohle někdo mohl dopustit, jak mohl být někdo tak nelidský?! Ale na to vám nikdo neodpoví, řeknou jen „tak to prostě bylo...“

Lucie Voříšková 9. B – 2008/9

Zima...

Ostnaté dráty, zima a chlad...

Čím jsem se provinil?

Copak jsem krad?

„SVOBODU!“ hlásal jsem v každické ulici?

Nebo mě zajali s nálepkou „VĚŘÍCÍ“?

Ne...

Už nevěřím, že tohle ledové peklo přežiji....

provází mě strach...

Hrozná zima – to není sen, tahle zima – to je vrah.

Tři, čtyři hodiny

musíme v mrazu stát...

Co naše rodiny?

Nesmí se na nás ptát?

Nebo nám psát?

Dennodenně, teď zas znovu

musím v dolech dřít.

Má žena už je skoro vdova,

nechci už dál takhle žít...

Odmlouváš? Běž do bunkru...

Řekli. A konec.

Každou noc a každý den.

Zazvonil zvonec.

Martina Janoušková 9.B – 2008/9

Láska a válka

Na nebi svítí slunce
a já při jeho svitu
hledím do očí své dívce.
Jsou plné slunečního třpytu...

V té jediné chvíli
pocítil jsem nesmírnou lásku
a v další vteřince
měl jsem vyrytou vrásku.
Ona to ucítila
a něžně mě políbila...
Jemně si lehla do kvítí
a já jí sundával nit za nití...

Vnitřnosti mi vzplanuly,
srdce touhou zahořelo,
svaly se mi napnuly,
však v mysli se šefilo...

Hned příští den přišla obsílka:
okamžité předvolání do války...
Byla to ta nejhorší obálka:
nebudem se válet a louskat buráky...

Sotva jsem dal své milé sbohem,
musel jsem na vlak honem...
Jel jsem vstříc novým dnům,
ve kterých slunce nesvítí...
Dnům bez kvítí...

Rodná země se třese,
vojska se dala na pochod.
Každého muže do boje odnese,
daleko, na frontu, na východ.

Proč i já musím jít?!
Já nechtěl nové území mít!
Přesto jdu se bít,
abych nordickou rasu nechal na bojišti hnít!
A pak v míru sám mohl žít...

Dlouho, daleko, a ještě dál...
Do země, kde sníh i v létě vál.
Do země, ve které Hitler ještě nebyl král.
Do země, které se bál.

Hlasitá střelba – zaléhal sluch.
Krví mrtvých – nasycen vzduch.
Zkažené jídlo – hrozivý puch.
Ze všech stran ozývalo se: „Pomoc nám bůh!“

Ted' zákopy střežím,
pouštím kulky do těch, co k nim běží.
Už jen v šedém prachu leží...
Ve šťastný život už nevěřím!

Řev kulek přerušil bolestný sten.
„Nechci zemřít, ne tento den...“
To muže, kterého doma čekala svatba,
dostihla tady nepřátelská palba...
K hrobu mu nevěsta přinese růže.
Vzpomenu na jednu krásku,
na svou největší lásku...
Vždyť chci jen s ní být.
Musím tu válku přežít...

Už nechci bojovat!
Však musím dát Hitlerovi mat,
Příspěť tak k jeho pádu...
Zničit jej i jeho vládu!

S kulometem v ruce
V kalhotách srdce
Divoce a prudce
Udělat revoluce
Vztyčit nový svět bez korupce

Ne...

Němcům přišly posily,
jednoho po druhém nás kosily,
paniku mezi nás zasely...

Už nebyla síla vzdorovat,
nebyla touha bojovat.
Ale nikdo se nechtěl jen tak vzdát,
svůj život fašistům do rukou dát.

Nevím proč, nevím jak,
nepřítel zranil mne nějak...
Jedu domů!
Z dálky vidím rodnou vesnici...
Ach...vy zločinci!

Můj dům srovnali se zemí...
Oči mi nad tím slzaví...

Věrného psa zbičovali...
Proč lidskou zlobu odnesla nemá tvář?
Mé ruce už ho neprobudily...
Nad hrobem mu svítí měsíční zář...

Pak přišla největší rána:
Na tom místě, kde rostla svěží tráva,
Tam, kde vždy zrána
probírali jsme lidská práva
Tam vidím jak v krvi leží...
Hněv celým tělem mi běží!
Však za mou dívku – draze zaplatí!

S nesmírnou silou
vycházejíc z odhodlání,
jdu mstít svou milou,
už nebojím se umírání.

Do jeho města jsem se vydal,
abych svůj život, co nejdraž prodal.
Aby moje oči byly to poslední,
co ten tyran v životě uvidí!

Byl tam... na náměstí

Muž s černým knírem,
co ovlivnil svět nevšedním dílem...
Měl oholenou bradku
a na čele ulízanou patku...

Konec

Jaký to je pocit,
jít do boje.
Ztratit soucit
a přijít o oboje.

Jaké to je,
koukat smrti do očí,
když štěstí se náhle otočí
a tvého nejlepšího přítele - zabije.

Jaké to je, vidět ženu krásnou,
tu dívku milovanou,
co za tebou šla až na konec světa,
krví postříkanou,
když jí válka vzala zbývající léta -
na bojišti ležet – mrtvou.

Je to jak temná noc.
Není, kdo by ti šel na pomoc.
Je to jak prolézat černou díru
a vědět, že nenajdeš světlou škvíru.

Ve válce marně hledáš člověka, co se usměje.
Když opouští svět naděje...

A já v ruce samopal...

Řečnil a gestikuloval,
šílený dav bezmyšlenkovitě přikyvoval.
Pomalu jsem se k němu davem přibližoval
a mušku na srdce mu nasměroval...

Byl jsem skoro u něj...

Ozvala se rána...
Muž, co za všechno nesl vinu
mi měl padnout ke kolenu...
Když ozvala se další a další rána...

Viděl jsem kulky, co se ke mně blíží...
Viděl jsem hlavně, co na mě míří...
Celý život mi v hlavě vířil
jeden nedokonaný skutek mě tížil...

Nezabil jsem ho...

Už konec zbytečných vět...
Položil jsem život pro lepší svět...

Lucie Voříšková 8. B - 2007/8 (Malování na PC)

Jan Zajíček 9. B – 2008/9

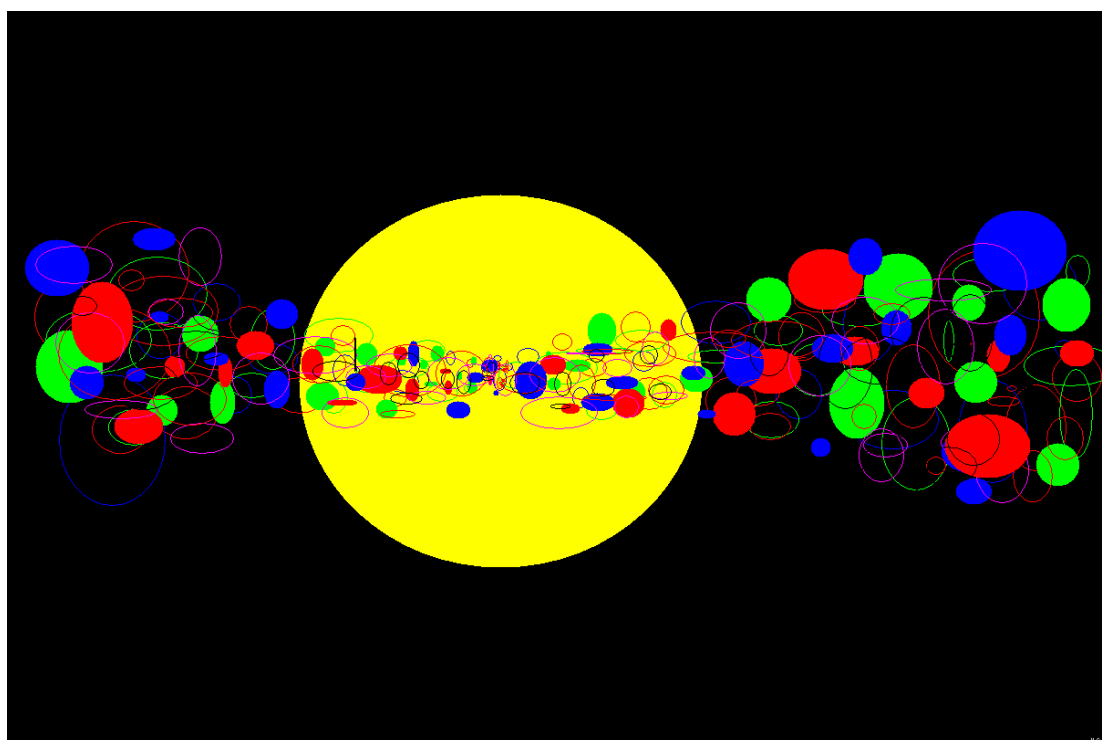
Válka...

Proud krve rychlostí světelnou tek...
Všude je zloba - zášť, nenávist, vztek...
Válka je ošklivá, smrtící žena..
Mír se hned rozplyne, jak vodní pěna...

Samopal, RPG, kulomet, tyč...
Dětičky na louce ztratily míč...
Hledají, jsou smutné, nenajdou však...
Míček už rozstřílel smrtící prach...

Kolem mého domku, rychle teď běží...
Klidně nás nechaj bejt! To jenom stěží...
Vojáci hledají s úsměvem na tváři.
Pomoz mi! Bože můj! Teď běžím k oltáři...

Martina Janoušková 9. B – 2008/9

Hynek Gilík 6. B - 2007/8 (Malování na PC)

Dál...

Nevíš už, jak s životem dál...
Nejsi sám, kdo si něco přál..
Osud si s tebou jen tak hrál.
Pak jsi ho omrzel..
Nejsi král..

S životem zahrávat, není radno..
Všechno se zamotá..
Hrozně snadno..
Najednou propadneš úplně na dno..
Nemůžeš dál..

Teď jsi sám a já to vím..
Koukni ven, okem svým..
Starosti jsou jako dým..
Vítr je rozfouká..
Život jde dál..

Jediný člověk, co ti vždy pomůže...
Najednou...
Nemůže...

Martina Janoušková 8. B - 2007/8

Tato báseň získala 1. místo v soutěži Napiš básničku v knihovně J. Drdy v Příbrami

„Nikdo nemá právo druhého zraňovat, mučit nebo zabíjet“

Motto: „Je-li samozřejmě nepřístupné, aby jediný člověk zotročoval masu,
je stejně nepřístupné, aby masa rozdrtila jediného člověka.“ (A. De Saint-Exupéry)

Do washingtonské střední školy přišla nabídka práce v Evropě. A to dokonce v České republice, tedy jak se říká v pravém srdci Evropy. Jazykové gymnázium v jednom českém městečku přijme na stáž učitele z USA.

„Jimi, myslím, že byste tam mohl jet vy. Nedávno jste dostudoval. Byla by to pro vás výborná zkušenost.“ - „Ale paní ředitelko, teprve nedávno jsem na vaši školu nastoupil. A navíc - česky neumím ani slovo.“ - „Budete tam mít svůj vlastní byt a stáž bude trvat pouze jeden školní rok. Navíc si myslím, že s jazykem nebude problém. Celý svět už umí anglicky, tedy i Češi. Čechy jsou zemí s bohatou historií a vy jste přece učitelem historie, myslím že to pro vás bude velice zajímavé.“ - „No tak dobře. Dokonce mi to začíná připadat jako celkem atraktivní a zajímavá nabídka. Beru to!“ Páni, tak já letím do Evropy! Přemýšlím, jaké to tam asi bude, co mě čeká, koho tam potkám, s kým se spřátelím ... až pozvolna usnu... „Dámy a pánové za 15 minut budeme přistávat na letišti Praha-Ruzyně. Prosím, připoutejte se.“ Tak a jsem tu! Vyjdu konečně z toho bludiště-letišť a zavolám taxi. „Tak kam to bude mladý pane?“ Ukážu mu papír a na něm jméno města. Ten pán asi pochopí, že jsem cizinec a hned přepne na angličtinu. „Tak a jsme tady. Přímo před školou.“ Zaplatím a jdu ke škole. Z té už vybíhá nějaká veselá paní a s otevřenou náručí mě vítá. Když mě ale uvidí zblízka, trochu se zarazí a sklopí ruce. Myslím, že ji trochu zaskočilo, že jsem tmavé pleti. Ihned však toto nepříjemné nedopatření maskuje a s líbezným úsměvem mi podává ruku. „Welcome to our school! Vítejte vás na naší škole, těší mě. Jmenuji se Lubomíra Nováková a jsem zástupce ředitele na této škole.“ - „Těší mě. Já jsem Jimi Fenix.“ - „Říkali mi, že jste velice mladý, ale netušila jsem, že až takhle.“ - „Ano, je mi 24.“ - „Ale slyšela jsem, že jste velice vzdělaný a erudovaný v oboru historie a umění. Už se těším na naši spolupráci.“ - „Potěšení na mé straně.“ - „Jistě jste unavený z dlouhé cesty. Zavedu vás do vašeho bytu. Zítra je sobota, a tak bych vám mohla ukázat naši školu. Vyzvednu vás zítra kolem deváté ráno, all right?“ Byt je útulný a je v centru města. Velice se mi tu líbí. Mám tu vše, co potřebuji, půjdu zavolat své rodině, že jsem bezpečně přistál. Druhý den ráno mě paní Lubomíra provedla celým areálem školy. Od pondělka bych měl přednášet v různých třídách. Jsem velice zvědavý, jak mě české děti přijmou.

Neděli využiji k cestování po Praze a po okolní přírodě. Česká republika je překrásná země s mnoha historickými památkami a příroda mi připadá na některých místech ještě jako člověkem nedotčená. Jsem ohromen. Po zajímavém dnu jsem zase doma, ve svém bytě. Zapnu si televizor, ale nerozumím ani slovu, a tak se půjdu trochu projít po městě. Sedím na lavičce na náměstí a poslouchám šumění vody v nedaleké kašně. Naproti mně stojí krásná radnice, náměstí lemují opravené domy s renesančními štíty. To nemá chybu, něco takového ze své vlasti neznám. Je to kouzelné, ohromující, skoro to svou krásou bere člověku dech. Představuji si, jak už zítra budu studentům přednášet o pro mě snad nejkrásnějším období -

Monika Blažková 9. A - 2008/9

romantismu. Najednou zahlédnu na druhé straně náměstí partu výrostků. I na dálku poznám, že jsou to skinheadi. Ano, jsem si jist, jsou to oni! Dělalí hrozný rámus a já se pokouším schovat se za strom, ale je pozdě. Jeden z nich mě zahlédl a velice důrazně na mě své kamarády upozornil. Celý gang se poměrně rychle přesune do mé blízkosti. Na únik není šance. Podle gest a křiku, který ze sebe vydávají, se nemohu mýlit. Slově sice nerozumím, ale stačí postřehnout v jejich očích nenávist a zlobu. Večerní siesta je pryč. Okamžitě se zvedám a co nejrychleji ubíhám přes náměstí k domovu. Samozřejmě se pouštějí za mnou. Tohle není mýlka, oni mě pronásledují. Neznám je, oni neznají mne, nikdy jsme se nepotkali, neměli šanci si ublížit a znepřátelit se. Proč tedy tohle všechno? Pokouším se vyndat klíče, ale v tom hrozném stresu se mi nic nedaří. Je už stejně pozdě. Jsou mi v patách, dýchají mi přímo za krk. Z jejich dechu cítím alkohol a cigarety. Nesnáším tyhle pachy. Skoro se mi udělá mdlo a mírně zavravorám. Mé chvilkové slabosti využije jeden z nich: strčí do mne a já se kácím k zemi. Co budu dělat? „Help!“ Jeden mladík, asi jejich vůdce, mě kopl velmi silně do břicha a já se schoulil do klubíčka. Nemám sílu se zvednout a bránit se. Ostatně proti jejich přesile by to bylo docela směšné. Ležím tam a doufám, že mi přijde někdo na pomoc. Marně. „Co jsem vám udělal?...“ zeptám se tiše. Ale nerozuměli mi a asi ani rozumět nechtěli. Jen do mě bili a kopali. Plivali na mě a jeden z nich mi dupl na nohu. Dál už si nic nepamatuji.

Ležím v nemocnici. Probouzím se celý obvázaný. Chci si na sebe sáhnout, ale nemůžu! Jsem naprosto celý sádře! „Haló!“ křičím. „Kde to jsem?! Co se mi stalo?! Pomoc!“ Nemohu popsat, jaký mám pocit. Přibíhá sestřička a už na mě začíná mluvit anglicky. Vše mi vysvětluje, ale já nic nechápu. Proč se to stalo zrovna mě?! Popadá mě histerie, nejraději bych rozrazil okna a dveře a vyběhl ven, jenže nemohu, jsem napojen na přístroje. Pomalu se začínám smířovat s osudem, zvykám si na monotónní bílé stěny nemocnice a nudné pípání přístrojů. Přemýšlím o situaci a o celém světě. Jaké měli oni právo tohle udělat? Nic jsem jim neudělal, v životě mě neviděli, neublížil jsem jim. Chce se mi umřít. Připadám si mizerně, na samém konci. Je mi trapně a smutno, že lidé podle barvy pleti takovým způsobem klasifikují člověka.

Druhý den ráno mě přijde navštívit ředitelka školy. Během několika dnů se můj stav rychle zlepšuje a Mgr. Nováková mě často navštěvuje. Konečně! Můj poslední den tady v nemocnici. Jen musím mít ještě několik týdnů nohu v sádře. Pomalu si zvykám na berle a raději už nevycházím z domu, když není potřeba. Zítra nastupuji do školy. Mám už připravené materiály na celé pololetí. V nemocnici jsem se nudil, a tak mi nic jiného nezbyvalo. Dostal jsem třídu 3.C.

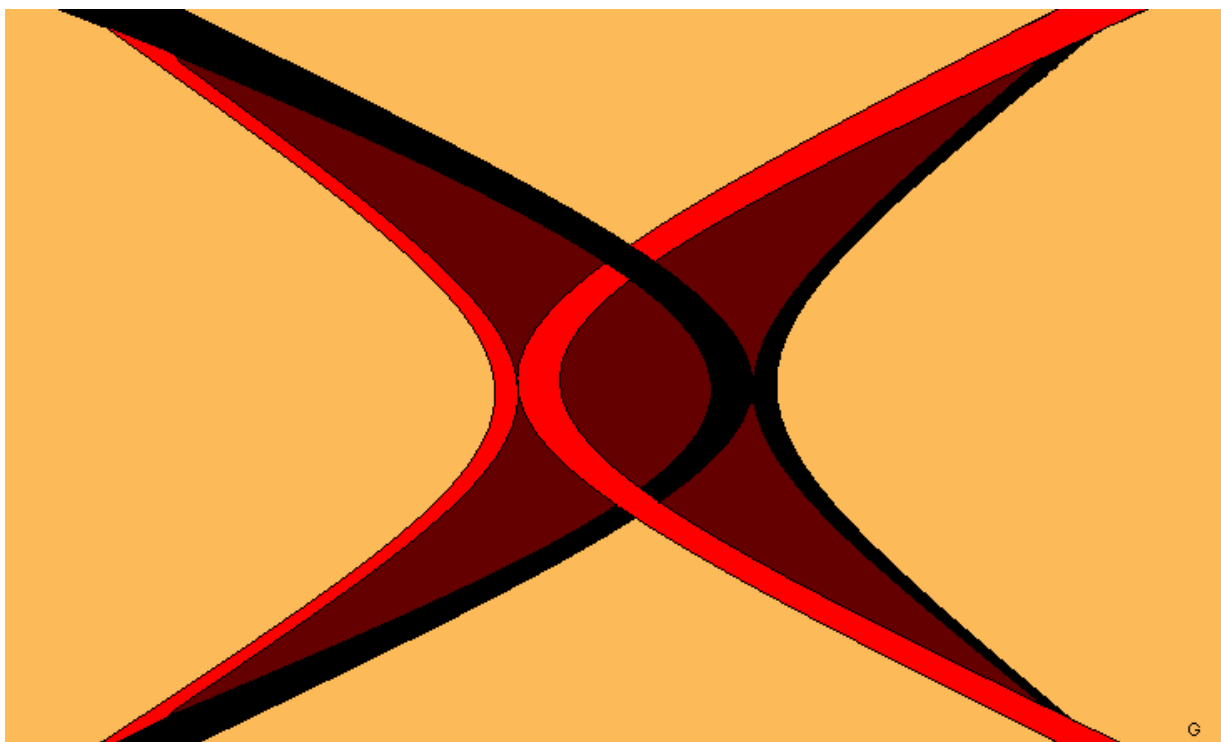
V zubech držím desky a český slovník a pomalu se dokulhávám ke své třídě. Když otevřu dveře, jedna žákyně mi přiběhne pomoci a moje věci položí na stůl. „Thank you.“ Paní ředitelka mi sdělila, že tato třída si vede v angličtině nejlépe, a tak mi to na začátek trochu ulehčila. Jelikož je to jazykové gymnázium, budu tu vykládat historii anglicky.

Představím se třídě a oni se naopak představí mě. „A nyní si vás trochu vyzkouším. Řekněte mi například něco o období romantismu...“ Najednou uvidím chlapce pokrčeného v lavici úplně vzadu. Podíval se na mě a hned sklopil hlavu. Zpozorním. Je mi povědomý. Kde jsem ho jenom viděl? Náhle mě polije horko. To přece není možné. Je to jeden z těch, kteří mě zmlátili. Nevím, jak se zachovám, jsem dost zmatený. Pak si uvědomím, že tento mladík v podstatě ještě neokusil a nepoznal život, že hledá, tápe. Je ještě moc mladý, aby vůbec pochopil, co dělá, a tak se ho pokusím změnit. Dokud to ještě jde. Aby i on v budoucnu vychoval další tolerantní generaci. Najednou mě něco napadne. Čert vem romantismus, na ten dojde později. A tak otevřu ve třídě nečekané téma: rasismus. Nejprve si s nimi chvíli povídám: zda se už s projevy rasismu někdy setkali, proč si myslí, že je někdo rasista, v čem vlastně tví podstata rasismu a podle čeho by se tedy měli posuzovat lidé když ne podle barvy pleti. Zpočátku konverzace trochu vážne: jednak jsou zaskočeni nečekaným tématem, protože byli připraveni na umění, jednak je tu určitá jazyková bariéra, ale po chvílce jde vše jak po másle. Rozdám jim proto papíry a poprosím je, aby napsali, jestli se už na vlastní kůži s projevy rasismu setkali, co si o rasismu myslí a hlavně, proč jsou někteří lidé rasisti, co je vede k jejich přesvědčení. Byl jsem příjemně překvapen. Mí studenti se do práce zapojili

všichni a s elánem. Pouze jeden papír zůstal prázdný. Samozřejmě Ondřeje, toho chlapce, který se na mě pořád tak zlostně díval a který moc dobře věděl, proč jsem zadal právě toto téma. Měl jsem možnost přečíst si spoustu velmi zajímavých názorů. Začal jsem o tomto tématu se svými studenty hovořit téměř každou hodinu. Probírali jsme jejich názory postupně, diskutovali o nich, vybírali ty, s kterými jsme souhlasili, podrobili jsme kritice ty, ke kterým jsme měli výhrady. Mí studenti dokonce zapomněli i na to, že jim zpočátku dělalo potíže zdůvodnit a obhájit svůj názor v angličtině. A já jsem se denně dozvídal spoustu nových a zajímavých věcí o svých žácích. Jen Ondřej se dlouho nezapojoval a mlčel. Všichni si mysleli, že je to tím, že mu angličtina moc nejde. Jen já a on jsme znali pravý důvod jeho zaryté mlčenlivosti. Pomalu jsem si začal myslet, že to byl můj osud potkat tenkrát ty skinheady a možná že to bylo správně, protože jinak bych tady nepoznal tolik zajímavých lidí. Jen bych slyšel našprtanou látku a to je vše. Nakonec se změnil i Ondřej. Už si neholí hlavu. Omluvil se mi, a já mu odpustil.

Máša Rajičová 8. B - 2007/8

Práce získala 1. místo v literární soutěži Středočeského kraje

Hynek Gilík 6. A - 2007/8, 4. místo v mezinárodní soutěži Pod modrou oblohou (Malování na PC)

T jako temnota, v které i Bůh by byl sám,
I jako islám, v který věřit mám.
C jako cár látky, který na sobě žena musí mít,
H jako hanba, která je, když o svobodě chci snít.
O jako osoba, která mi má odsud pomoci,
! vykřičník jako znak síly mužské velmoci.

... Ale o tom se tady nediskutuje ...

Martina Janoušková 9. B – 2008/9

Martina Janoušková 9. B - 2008/9

Práce žáků vznikaly pod vedením vyučujících:

literární:

Mgr. Radomíra Bláhová: J. Řezníček, K. Floriánová, T. Matějková, M. Mixa

Mgr. Eva Hocková: Š. Husáková, S. Zlatohlávková, T. Havlena

Mgr. Květa Jeníčková: T. Brettl, B. Stupková

Věra Halíková: P. Kubíková, J. Pazderník, J. Neubauer, M. Rajičová, M. Janoušková, T. Trčková,
K. Zábranská, J. Zajíček, L. Voříšková

Mgr. Věra Sýkorová: M. Zvelebil, J. Blažek, M. Coufal, K. Loučková, V. Jordanová, K. Malá, E. Vaňková

výtvarné:

Mgr. Helena Placatková: T. Horychová, M. Linhová, P. Králová, A. Král, L. Voříšková

Mgr. Věra Pejsarová: M. Blažková

Věra Halíková (časopis Školáček): M. Rajičová, M. Janoušková (MJ), L. Voříšková (LV)

výtvarné na počítači (Malování ve Windows):

PaeDr. Jana Bacíková: L. Kůrková, A. Brňáková, K. Danielová, A. Kmoníčková, A. Studničková, R. Kolega

Mgr. Bohumila Zajíčková: J. Sýkorová, V. Sýkorová, M. Rolníková, V. Jeníčková, L. Petráňová, H. Gilík,
L. Voříšková

Sborník vydala Základní škola Jakuba Jana Ryby Rožmitál pod Třemšínem k příležitosti 45. výročí otevření nových budov školy v roce 1964.

Autoři sborníku: Věra Halíková, Bohumila Zajíčková

Obrázek na titulní straně: Helena Placatková

V Rožmitále pod Třemšínem 22. 5. 2009